

בסייעתא דשמיא

אימתי קאתי מר ?

לכשיפוצו מעיינותיך חוצה ויעשו

יחודים כמותך

(אגרת הבעש"ט)

יחודים לכל עת

עם ביאורים קצרים ודרבי עבודה והנהגות הצדיקים

יחידה ליהודך – בדררכי הצדיקים

נרעם אלימלך. עיקר תכלית תורה ומעשׂי לעשות יהודים בעולמות כידוע. (בהעלותך)

בקר וידוע ה' כו'... פירוש לא כדבריכם שעל ידיכם באתי למדריגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יהדתי שמו הגדול והנורא ביהודים ודביקות. (קרח)

כתבי האר"י הם אצלם כמפתח, ופותחים בהם מעינות החכמה ויהודים גדולים, ואף כשמדברים אם בני אדם מחשבתם תמיד ברוממות אל ובשאר יהודים... (אגרת בסוף ספר)

זאת זכרון. והנה בעבודת השי"ת שצריך להיות ביראה ואהבה וליחד שמותיו ית' בא לו לאדם אור עליון ליהנות מנועם זיו אורו יתברך וכמו בשב"ק שהוא ראוי ליהנות מעין עוה"ב ליהנות מזיו השכינה. (בשלה)

סידור בתר נהורא. "זוה מעשה המנורה מקשה זהב" פי' בתחילה היה המנורה מקשה זהב גשמי ואח"כ ע"י יהודים וכונותיו של אהרן הכהן ע"כ "כמראה אשר הראה ה' את משה" במרום מנורה ורוחנית, כן עשה אהרן את המנורה להיותה רוחנית ע"י גודל כונותיו ויהודים הקדושים, כן יכוון האדם לקדש את הספר ואת התיבות ואת הפסוקים והאותיות שאומר ולומד ומתפלל יכוין כאילו האותיות הם ענני שמיא והעננים נושאים את התורה והתפילה ופורחים לאר"י לירושלים ולביהמ"ק ולשער השמים. (הקדמה)

זוהר חי להרה"ק מקאמארנא. מרן האר"י"ל הזהיר על עסק היהודים שנותן בזה סמך ועזר גדול לשכינה הק' הנמצאת בגלות... ועסק היהודים גדול מן עסק התורה אבל אינו אלא שעה ושתיים ושאר היום עוסק בתורה לשמה כי הוא חיי עולם של העוה"ז והעוה"ב. (לה)

ודע מי שיודע ליחד יהודים עליונים ונמנע מהם גורם שאותם הצדיקים הבאים לסייע לו ולהאיר עליו בתורה ובמצוות מסתלקים ממנו, וגורם היוק גדול בעצמו כי הנה גדול עסק היהודים והדביקות מעסק התורה ולכן טוב לייחד תמיד בכל יום שמועיל לו יותר מעסק התורה וגם מתעברים בו נשמתו הצדיקים בהארה נפלאה להאיר עליו בעת עוסקו בתורה ובמצוות כי הם הפיצים מאד ביהודים כי גם הם מתדבקים באותו היחוד ונמשך להם אור, והם מאירים על האדם המייחד, ונותנים חלק מאור זה על האדם המייחד ומגלין לו רזי תורה, ואע"פ לא זכה האדם שיגלה לו הצדיקים בפועל מ"מ לא ימנע האדם מלייחד כי שכרו גדול, ולכן כאשר מייחד יכוין למעלה ולא היה כונתו לצורכו או להמשיך הנשמה אליו, **וא"א לאדם להתעורר כי אם ע"י יהודים ודביקות.** (הקדמת הזוהר ח')

ראיתי למורי דודי (ר"צ מוידטשוויץ) שאמר בפה מלא לשם יהוד קוב"הו ואמר שהוא מכוין להמשיך אור החסדים של הוריו להמשיך לכל הדרגין קדישין לכנסת ישראל, והיה מיוחד על כל דבר קטן וגדול.

כן ראיתי לרבינו יעקב יצחק מלובלין שהיה מיוחד על כל תנועה לעשות בתחתון ולרמוז בעליון עליונים ברזי דרוזין ועל ידי זה נמצא בשר גוף האדם נך ונקי מכל הומרויות וקליפה... ואזי ישרה עליו שכינתו ית' ויתגלה בו נשמתו להמעימו בעוה"ז מעין עוה"ב ותאיר בו אור והיות אלוקות עד שגוף החומרי נעשה שכלי ויהיה לבו מלא אור אלוקי ושמחה ויאהב כל ישראל כבבת עינו (הרה"ק מקאמארנא)

ראיתי למורי ורבי רבי נפתלי (טראפשיץ) שבכל דבריו היה יהודים ושכליות נפלאות עד שהייתי מרעיד עליהם (זוהר ח' פר' יתר)

בספר חיים טובים וכו' לעסוק בתורתך לשמה יומם ולילה מתוך הרחבה ושאישיג השגה גדולה כמעין הנובע. ויהיה כונתי לשם שמים ושיהיה שם ה' לנגדי תמיד ושאוודעז מפניו **ולעשות יהודים קדושים ושאצליה בהם.** (תפילה לר"ה ויוה"כ מבעל האור לשמים)

אגרת שכתב הרב הקדוש ר' ישראל בעש"ט זלה"ה

לארץ הקדושה בר"ה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית הנשמה כידוע לך, וראיתי דברים נפלאים במראה מה שלא ראיתי עד הנה מיום עמדי על דעתי, ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי לשם בלתי אפשרי לספר ולדבר אפי' פה אל פה, אך בחזירתי לג"ע התחתון וראיתי כמה נשמות החיים והמתים, הידועים לי ושאנם ידועים לי, בלי שיעור ומספר, ברצוא ושוב, לעלות מעולם לעולם דרך העמוד הידוע ליודעי חן, בשמחה רבה וגדולה אשר ילאה הפה לספר וכבד אוזן הגשמי משמוע, וגם רשעים רבים חזרו בתשובה ונמחלו להם עונותיהם, כאשר שהי' עת רצון גדול שגם בעיני יפלא מאד שכמה וכמה נתקבלו בתשובה, שגם אתה ידעת אותם, והיה ביניהם ג"כ שמחה רבה עד מאד ועלו ג"כ בעליות הנ"ל. וכולם כאחד בקשו ממני והפצירו בי עד כוש באמרם, לרום מעלת כבוד תורתך הננך ד' בבינה יתירה להשיג ולדעת מענינים האלה, עמנו תעלה להיות לנו לעזר ולסעד. ומחמת השמחה הגדולה שראיתי ביניהם, אמרתי לעלות עמהם, וראיתי במראה כי הם"א עלה לקטרג בשמחה גדולה אשר לא היה כמוהו, ופעל פעולותיו גזירות שמד על כמה נפשות שיהרגו כמיתות משונות, ואחותני פלצות ומסרתי ממש נפשי ובקשתי ממורי ורבי שלי שילך עמו, כי סכנה גדולה לילך ולעלות לעולמות העליונים, כי מיום היותי על עמדי לא עליתי בעליות גדולות כמוהו.

ועליתי מדריגה אחר מדריגה, עד שנכנסתי להיכל משיח ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים, ושם ראיתי שמחה גדולה עד מאד, ואיני יודע לשמחה זו מה הוא עושה, והייתי סובר שהשמחה הזו ח"ו על פמירתי מהעוה"ז, והודיעו לי אח"כ שאיני נפטר עדיין כי הנאה להם למעלה כשאני מייחד יחודים למטה ע"י תורתם הקדושה, אבל מהות השמחה איני יודע עד היום הזה.

ושאלתי את פי משיח, אימת אתי מר, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יחודים ועליות כמודך, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה. ותמהתי ע"ז, והי' לי צער גדול באריכות הזמן כל כך מתי זה אפשר להיות. אך ממה שלמדתי בהיותי שם שלשה דברים סגולות ושלשה שמות הקדושים, והם בנקל ללמוד ולפרש, ונתקרב דעתי, והשבתי אפשר שעי"ז יוכלו גם אנשי גילי לבוא למדרגה ובחינה כמותי, דהיינו בהיותם יכולים לעלות נשמות וילמדו וישגו כמו אני. ולא נתנה רשות כל ימי חי

לגלות זאת. ובקשתי עבורך ללמד אותך ולא הורשיתי כלל, ומושבע ועומד אני על זה. אך זאת אני מודיעך והשם יהיה בעזרך לנכח ה' דרכך ואל יליוז ובפרט בארץ הקדושה בעת תפלתך ולימודך וכל דיבור ודיבור ומוצא שפתיך תכוין לייחד שם, כי בכל אות ואת יש עולמות ונשמות ואלהות, ועולים ומתקשרים ומתייחדים זה עם זה, ואח"כ מתקשרים ומתייחדים האותיות ונעשים תיבה ומתייחדים יחוד אמיתי באלהות, ותכלול נשמתך עמהם בכל בחינה ובחינה מהנ"ל, ומתייחדים כל העולמות כאחד ועולים ונעשה שמחה ותענוג גדול לאין שיעור, בהבינך בשמחת התן וכלה בקטנות וגשמיות, וכ"ש במעלה העליונה כזאת. ובודאי ה' יהיה בעזרך ובכל אשר תפנה תצליח ותשכיל, תן לחכם ויחכם עוד.

“פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה”

בני היכלא דכספיין למהזוי זיו שכינתו ית' וגילוי אלוקותו ית' בכל העולמות בכלל ובעומק לבנו בפרט ע"י מה שנתגלה מצדיקי הדורות בעבודה עליונה וקדושה יהודים עליונים וקדושים מהררי קודש הצובים שכיילין נהירין ומפתחות אמיתיים להיכלות עליונים ועולמות מופלאים של יהוד ה' והשגה ודביקות אלוקית עריבות ידידות נעימות שכינתו ית' ברומי רקיעא למעלה למעלה נתיב לא ידעו עיט לא עבר אדם שם בין מלאכים ושרפים ונשמות הצדיקים אשר גילה ברוח קודשו ובהשגתו הנוראה מלאך האלוהים האר"י הקדוש זללה"ה למען נוכל לעלות ולראות ולאשתמודעא אלוקותו ית"ש בהשגה אמיתית וידיעה ברורה ה' הוא אלהים אין עוד מלבדו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

וזרה השמ"ש והפציע אור שבעת הימים אור החי"ם רבינו **הבעל שם טוב** הקדוש שהאיר העולם מחשכת הגלות להביא לימות המשיח בלמדו את עבודת היהודים למטה למטה בעוה"ז בעומק נפש האדם בכל עת ורגע, כל אחד לפי דרכו ומקומו לגלות יהודו ית"ש כפי שורש נשמתו, לזכך חומרו לטהר נפשו לעורר רוחו לגלות נשמתו לידבק בחי העולמים יחידו של עולם ית"ש.

וכמו שכתב באגרת הידועה בעלותו להיכל משיח בשאלתו אימתי קאתי מר ? וענה לו משיח צדקנו "לכשיפוצו מעינותיך הוצה וידעו ליחד יהודים כמותך" ולימד אותנו ג' שמות בהם יוכל כל אחד ואחד לייחד אלו היהודים. אך לא יכול היה לגלותם. וגילו לנו הצדיקים שאלו הם ג' שמות הקדושים **'אהיה יהוה אדני'** שהם כנגד בחינות **'נשמה רוח נפש'** (הכ"ד הג"ת נח"י - 'מחשבה דיבור מעשה') שהם כללות כל היהודים. ומה שכן גילה הבעש"ט הק' שהם סוד **'עולמות נשמות אלוקות'** ש'עולמות' הם היצוניות העולם - בחינת 'נפש' של העולם, והוא שם 'אדני'. ועולה ומתייחד ע"י 'נשמות' שהם פנימיות העולמות - בחינת 'רוח' של העולם, והוא שם הק' 'יהוה'. ומתיחדים ב'אלוקות' - נקודה הפנימית של הכל - בחינת 'נשמה' של העולם והוא שם הק' 'אהיה'. וג' בחינות אלו נמצאים בכל דבר ודבר. והמייחדם, מעלה הכל להשי"ת. וזה **כללות כל היהודים**.

ועיקר גילוי הבעש"ט הק' בגילוי **נקודת היחידה** (ה' חלקים יש באדם, 'נפש' - ענין המעשה - מצוות. 'רוח' ענין הדיבור - תורה. 'נשמה' ענין כוונה - תפילה. 'יהי' ענין מחשבה - ביטול. 'יחידה' ענין רעותא דליבא - הכל אלוקות). שהוא ענין היות כל יהודי מיוחד בעצם בהשי"ת חלק אוקי ממעל ממש, וכלשונו המהור של בעל התניא "יהודי לא יכול ולא רוצה ליפרד מהשי"ת" שזהו ענין ספירת **הכתר** (ה' חלקי נרנח"י כנגד ספירות כתר, חכמה, בינה, הג"ת נח"י, ומלכות. והם גם כנגד ה' עולמות 'אדם קדמון אצילות בריאה יצירה עשיה') שהארתו למעלה מכל ואין דבר מפריע להארתו והוא ענין **השראה**. השראת אלוקות ודביקות תמידית, שע"י הביטול בתכלית ע"י גילוי היחידה, והארת הכתר, וזכה להשראה עליונה של רוח הקודש וגילוי שכינה וחיות אלוקית בענווה ושמחה ותענוג תמידי כידוע למועמים ממעינות החיים של הבעש"ט הק' ותלמידיו הק'

(ומדריך גילוי היחידה הוא אהדות החברים שהוא מיסודות החסידות ועיין בספח"ק נועם אלימלך פ"ר דברים שע"י התקשרות לכל ישראל עולה לאדם קדמוני שהוא עולם היחידה והכתר והכון)

סדר היחודים

האר"י הקדוש בשער רוח הקודש גילה הרבה מיני כוונות שמות הקדושים שע"י פועלים פעולות עליונות בעולמות העליונים ובנפש האדם. ונחלק לג' חלקים. א. יחודים לזיכוך וטהרה ותוספת קדושה. ב. יחודים לתיקונים שונים שצריך לתקן מה שנפגם בעולמות ע"י הטאים וכו' ה"ו. ג. יחודים להמשכות עליונות ועליות נפלאות ולהעשות מרכבה לשכינה הק' והשגת רוח הקודש ודביקות אלוקית ועוד דברים נפלאים.

מהות היחודים

וכוונת יחודים הללו אע"פ שהם כתובים בספרים הלשון שהגיד להם, כבר אמרנו כי הנסתרות הוא מה שא"א אמיתתו להתוודע כלל אלא למי שיודע. ועיקר ענין יחוד הוא כמשמעו השגת היחוד האמיתי שזכרנו להשיג שאין עוד מלבדו ממש, זהו יחוד. ואין שום דבר זולת זה קרוי יחוד. וכל אותם כוונות הם דרכים ליודעים להגיע להשגת היחוד האמיתי שהוא מעין רוח"ק וזוכה להתגלות דרך צפיה (רבי צדוק הכהן ספר הזכרונות מצוה ג')

דהיחוד עצמו אינו כל השמות המבוארים בשער היחודים אלא שהם מפתחות ושער שנכנסים בו לפנימיות היחוד שהוא בחינת רעוא (-רצון ודביקות באל חי) (נר ישראל למגיד מקאזניץ. פט')

והיינו שהעיקר הוא היחוד והדביקות בהשי"ת וממילא הדרך להשיג היחוד הוא ע"י הרגשת הלב ובקשת הדביקות ויחוד השי"ת ואז זוכה ליכנס לפני ולפנים. וענין הרגשת הלב הוא בחינת בי"ע (כריאה יצירה עשיה) וענין כוונת השמות הוא בחינת אצילות וצריך לכלול שניהם יחד ואז יעלה בידו השגת שלימות היחוד בעזר ותעצומות (ליקוטי ים החכמה בלק תשע"א)

מהות היחוד שלוקחים את מציאות הנאצל שהיא המציאות דהאי עלמא שפילה, ומהפכים אותה לבחי' מאציל (ים החכמה בחוקותי ס"ז)

מתנאי ההצלחה בעבודת היחודים

שיחיה נקי מן החטא, טהור מכל טומאה, מתרחק מן הגאווה, והכעס עד קצה האחרון, ומכל קפיא אפילו יש לו סיבה להקפיד, ויזהר מליצנות ומן העצבות ולשון הרע. וירחיק עצמו מריח רע, ויהיה שפל רוח מאד מאד, ובענווה ויראת הטא, וישמח על כל מצוה ותורה יותר מאילו הרוויח או מצא אלף אלפי דינרי זהב. ויכווין בלימודו להמשיך עליו השגה וקדושה עליונה לקשר נפשו למעלה ע"י התורה. ויבכה מאד על מה שלא מביין בתורה הק'. וירבה בלימוד הזוהר הקדוש, בעיון גדול ובגירסא מרובה. וישמור שבת בכל פרמיה במעשה ודיבור. וישב בבחינת"ם ברעדה ובמורא ובכוונה. וירבה בשתיקה, ויזהר בכרכת הנהנין. ויקום בחצות ויאמר קפיטל אודה ה' ויכווין אחריו מנצפ"ך. ויזהר בתפילין

דר"ת, ובקביעות לימוד מלא מושנה תלמוד וקבלה בכונותיהם. וישא עיניו לשמים ככל האפשר. ויעיין בהלכה. ועל כולם טהרת מקווה תמידית (שערוה"ק ט:). וכמוכּן ענין החסידות ותיקון המידות בתכלית (שערי קדושה) וכן אמונה ובטחון בהשי"ת בכל תוקף ליחד השי"ת בכל עת בכל מאודו ונפשו. (ליקוטי י"ה) ולהאמין בכה והזק עבודת היהודים וגודל המשכת הקדושה על ידיהם בין למעלה בין למטה, בין לראוי להם ובין לשאינו ראוי – שאדרבה מיטהר ומתקדש על ידם – אם רק מכין עצמו ורוצה ליטהר ולהתקדש בהם.

אף כל אדם אם אפילו עדיין לא תיקן לגמרי אם קיבל עליו לתקן אין לו להתעצל ולומר מי אני ליחד יהודים הלוא אני מלא פגמים, והאיך ישרה קדושה במלוא פגמות, דה"ו לומר כן רק אדרבה אם עשה חבילות עבירות, יעשה כנגדן חבילות מצוות, ...ויגלה טוב מחשבתו אשר אהבתו להשי"ת ויתעלה, ויעשה כל מה דאפשר, והתיקון הוא מעט מעט עד אשר יזכה להתקן לגמרי ואז יעשה המצוות כמו צדיק גמור, (דברי חיים סוף תרומה)

וכשהופרש מעניני החומר מעט אזי הדרך הנכון רפואות מתוקים **לעסוק עם כל דבר ההוה שבעולם ביהודים** כל אחד לפי בחינתו וזכות חומר (היכל ברכה דברים)

זמן היחודים

צריך ליוזר בענין השעות הראויות אל היחוד. וכבר נתבאר (כ"ג) כי **כל השעות יוכל האדם לייחד**. האמנם העיקר הוא אחר הצות לילה כי אז הוא עת רצון העליון, עת שמשתעשע הקב"ה עם נשמת הצדיקים בגן עדן הארץ. (שער היהודים פ"ה) המייחד בעת רצון גורם לייחד כל השרשים העליונים כלם. וזו היא מעלה גדולה מאד. (שערוה"ק דף כד.)

(מעטות הרצון : אחר הצות הלילה. קודם עלוה"ש. שבת קודש. עת רעוא דרעיון. מ' ימים מר"ח אלול עד יוה"כ. ועוד)

התמדת היחודים

איתא בשער הגלגולים (כ"א): יום א' הייתי לפניו ונתעכבתי חדש ימים שלא עשתי שום יחוד מן היחודים שמדר לי והביט בפרצופי וא"ל אם תעזביני יום יומים אעזובך ואתה גורם בזה נזק גדול שתגרום שיתפרשו ממך הנשמות שרוצו' להדבק בך ונתתי לו מענה שהיתי רוצה לעסוק בתורה באותו זמן ובפרט שלא היו באים כפי הראוי אותם הנשמות בגלוי והשיב לי שעכ"ז לא אמנע מלעשות היחודים ההם בכל יום כי הוא גדול מעסק התורה כי הוא מיוחד העולמות העליונים והוא עסק התורה ויחוד הכל יחד והזהרני שכאשר אייחד היחודים שלא תהיה כוונתי להמשיך הנשמה אלא לתקן למעלה עכ"ל

שמעתי מאא"ז זלה"ה ע"פ "ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי" שדוד המלך ע"ה התפאר בעצמו שהיה יכול לילך בשווקים וברחובות, והמעם כי פקודיך דרשתי" היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יהודים, וזה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל לייחד קוב"ה ושכינתיה

(דגל מחנה אפרים תצא)

"אך האמת כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחד יהודים כמעט כל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד עתה ת"ל, וגם ראיתי לעמוד בטהרה, אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי התמדת היהודים. ושורש הכל הארת המדרגה אשר שלטה בזמן ההוא, (במקור"א מסביר שבכל זמן וזמן יש הארה מיוחדת לזמן ההוא וצריך לכווין ליחד לפי אותו הארה והבן) ולקח אותי הב"ה לכלי כאשר הפיץ. (אגרות הרמח"ל (תר))

יש צדיק אשר הולך תמיד בדביקות ויחודים בלי הפסק כלל. הוא על מדרגינה גדולה שיכול להביא הגאולה בצדקתו ויחודו שהולך תמיד בדביקות ויחודים (נועם אלימלך בהר)

אופני היחודים

בשער היחודים מצינו (פ"ה) צריך בעת היחוד כוונה עצומה מאד שיפנה לבו מכל מחשבה ויפשיט גופו מעל נשמתו וכו'

(אין ענין ההתפשטות הזה... התפשטות ממשי שהנשמה יוצאה מגופו ממש כענין השינה... אבל ענין ההתפשטות הוא כי יסיר כל מחשבותיו לגמרי, והכח המדמה שבו... יפסקו מלדמות ולחשוב ולהרהר בשום ענין מעניני עוה"ז וכאילו יצאה נפשו ממנו. (שערי קדושה לרח"ו שיה))

והבן איש חי (בנייהו ברכות ז.) כתב האדם המיוחד יהודים ומתקן תיקונים צריך תחלת הכל לעשות כוונה להעלות נפשו מן העשיה אל גדר היצירה (וכמ"ש בשערוה"ק נב בכוונת העיפה. מובא כאן בקונטרס)... ואז יצליח בכל מעשה המצוות שלו ובכל יהודים שמיחד.

אך **בתולדות יעקב יוסף** כתב : האדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו הן במעשה הן בדיבור כגון בתפילה ובלמוד, וכשאינו יכול לייחד גם בדיבור אזי יש לייחד במחשבה בסוד "לך דומיה תהילה" כי גם בחי' ומדרגינה זו יש בשכינה בעת ההיא, ויקבל גם זה בשמחה שהוא יחוד כאמור ואין יחוד בקטטה והבן (וכן כתוב בדגל מחנה אפרים ליקוטים)

(הזינן שבכל מצב אפשר וצריך לייחד רק שיהיה בשמחה והבן) והאמת שאלו ואלו דא"ח וצריך כל האופנים (ואולי ג' הדרכים כנגד נפש רוח נשמה) וכל אחד יתחיל כפי שורשו ונטיית לבו ואל תאמר לכשאפנה... ובהמשך ייחד בכל האופנים לפי צורך התיקון הנצרך בעת ומקום ההוא והבן.

ובחיכל הברכה (לרה"ק מקאמרנא ריש ויקרא) כתב : תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה, וכך שמעתי מאת אדמו"ר מוה"ר אברהם יהושע העשיל ממעזיביו (הרה"ק מאפטא) מה שקיבלתי ממורי ורבי רבינו אלימלך "אובין הונטן הונטן אובין" (למעלה למטה למטה למעלה)... בכל בחינות קטנות וגשמיות שם גניז אלופו של עולם, וכל טנופת לא תטנפך כי אם אוכלה הוא, ובבחינה זאת יהיה משיח שיתלכש בכל בחינות עולם ולא יפול ממדרגינתו וזהו בחינות אלקות דלא אישתני בכל אתר. והבן.

דרכי הכוונה והיהודים הם רק באופן של דביקות, להתקשר ולהדבק בהשי"ת ולחשוב עליו, אך אם אינו מרגיש דבקות פנימית על ידי הכוונות והיהודים אלא רק מביט וחושב בשמות הקדושים הרי האותיות נשארים יבשים בבחי' מיתה.

אמנם באמת גם הבטח בלבד בשמות הק' מעוררת איזה מדרגה, ויש מעלה אף בזה, ועפ"י עומק הקבלה הענין הוא שבהבטח והסתכלות היצוניות מעוררים מידת המלכות של אותה מדרגה, ונקראת בחי' תמונה, שמעורר בדמיונו איזה בחי' ולכן אין לזלזל בזה כי מועיל עכ"פ מעט, אולם בוודאי אין זה המהלך האמיתי של הכוונות והיהודים.

וצריך שלכל הפחות תביא אותו הכוונה לדבקות (כללית) בהשי"ת וכדברי הבעש"ט הק' "אם כיוון ליבו יצא" שיגעו הדברים בליבו, ויהיה לו דבקות עמהם. אך באמת צריך להחיות האותיות והמחשבות ולהתקשר בהם בהרגשה באותה צורה שבה נעשים הדברים בעת הזו למעלה (ליקוטי ים החכמה תשס"ז)

גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמריץ ובשמחה. (שעריה"ק מ)

דרכי היהודים

תחילת עבודת היהודים אינו מרגיש המדרגות (הבחינות - הענינים) כראוי אלא רק במחשבה והשתוקקות בלבד, והם יהודים בסוד הכנה, שהם מחשבות קדושות, שאף שאינו משיג היחוד הוא משתוקק וחושב ורוצה ביהוד, והוא עבודה חשובה מאד, (בחי' לאה) וצריך אלפי יהודים כאלו כי צריך להשתוקק בלי סוף ולחשוב ולרצות את כל המדרגות, וכל השתוקקות הוא הכנה (העלאת מ"ק) לפנימיות היחוד. ופנימיות היחוד היא המדרגה של ביטול באין הגמור עד שזוכה להשראה העליונה וליחוד השלם לצאת לגמרי ממציאיות האי עלמא ומרגיש השראת אלוקות אף על הגופניות. אך צריך להקדים לזה את התמדת היהודים שהוא ההשתוקקות בכל עת ולייחד אף כשלא משיג וגם בשעת הסתר לא יניח את העבודה אפי' רגע אחד (ים החכמה וארא ע"ג)

יש כמה מיני יהודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינן יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילת". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

עולם היהודים

הכלל, כל יהוד צריך לייחד עד שמגיע לבחי' החכמה שבאותה מדרגה, והסימן הוא שמרגיש עונג רוחני והתפשטות הארה בתוכו (ים החכמה ס"ז)
איתא בזוה"ק שלח רבי אבא לר"ש איזה הוא רזא דיהודא, שלח ליה "אמנם אחותי בת אבי היא אך לא בת אמו" שהיהודים הם מרזא דאבא (בחי' חכמה) ולא מאימא (בחי' בינה) (דגל מחנה אפרים וישב)

כלל גדול בכל היהודים להמשיך הנשמה בתוך אותיות השמות וזכור זה (תולדות יעקב יוסף שלח)

נתיבות היחודים

איתא בכתבי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב קצ"ג) בשם בעל החרדים ויהי מורא שמים עליכם וכאילו השמים ואור השכינה עליכם ממש וכאילו האור מתפשט סביבו והוא בתוך האור זוהר הרקיע יושב ויגיל ברעדה, והוא יחוד השלם.

ובשם הרמב"ן מובא (בעש"ט עה"ת פר' נה נ"ז) להתבונן בעת התפילה האיך אור השי"ת מקיפו מכל צדדיו.

ובפרדס רימונים (שער הגוונים) איתא לכווין הספירות לפי גוונים כגון חסד הויה בגוון לבן, גבורה בגוון אדום, תפארת בגוון ירוק – צהוב, וספירת המלכות היא תכלת ושחרות (וכן בזה"ק ח"א יח):

ואף שאין למעלה לא גוונים ולא אותיות מכל מקום ככה הציור לעורר נפש האדם להרגשת דביקות עליונה, וזהו ענין הדמיון שהוא סוד עבודת המלכות – השכינה הק'. שהיא שורש וראש לראיה העליונה. בסוד "תמונת ה"

וכן הוא בענין היחודים יצייר האדם אורות היחודים בציור אמיתי, וכן אור השי"ת המקיף וסובב אותו יחד עם ציור השמות הק'. (ובעמק המלך כתב שירגיש איך שמן משהת קודש נמשך בכל גופו) ואף שזה בחינת דמיון, אך משך הזמן יודרך ויתעלה להארה אמיתית והרגשת מציאותו ית"ש.

וכן בניגון טוב הוא מאד להעלות עצמו יחד עם השמות הק' וכדי ליכנס בעומק היחודים יחזור שוב ושוב על היחודים ברציפות, וכן משך היום הרבה פעמים, וימחוק מחשבות המפריעים מחשבתו, וזה ע"י שמות הק' (גדשנאל. טפמפיה. ועוד יחודים) וכן יעלה כל מחשב"ז ליחוד ה' בדרך העלאת המידות (ועיין הרחבה סוף הקונטרס) וכן יחשוב שכל מפריע והוצץ למחשבתו הוא מאת השי"ת ובהשגח"פ וזה חלק מענין היחוד הנצרך עתה וד"ל...

הבנת היחודים

האיך יכול האדם לפעול ע"י מחשבתו והענין בקיצור עפ"י דאיתא בשערי קדושה (ח"ג) שהאדם כלול מכל העולמות (ובספרים איתא מד' רוחות או מד' יסודות והכל ענין אחד) וזהו נעשה אדם לשון רבים שכולם נתנו בו חלקם, ובאופן כללי הם ה' חלקים – גרנח"י, וע"י נפשו עולה האדם בעולם העשיה וע"י רוחו בעולם היצירה, וע"י נשמתו בעולם הבריאה, וע"י חיה שלו לעולם האצילות וכו'. והנה אלו האורות המתפשטות באדם רובם נמצא למעלה בשורש ורק חלק קטן יורד ומתפשט למטה בסוד נשמת האדם הנותנת לו חיות. ובתיקון המעשים והמידות הרעות ובהסיר המסכים המבדילים של העוונות, אזי יוכל האדם להתקשר לשורשו למעלה ולקבל הארה ודביקות באל חי בלי צמצומים ומסכים המבדילים, וזה ע"י עליה לשורש נשמתו ומחשבתו אשר שורשה למעלה בכל העולמות.

וזהו דאיתא על החסידים הראשונים שהיו מדבקין מחשבתן בעליונים ומושכין האור העליון למטה (ר"ח ט"ז ע"ה) וזהו דאיתא מהבעש"ט הק' במקום שמחשבתו של אדם שם הוא כולו

(כתר שם טוב נ"ו) שעיקר חיות האדם הוא במקום מחשבתו למעלה. והבן כה המחשבה ויהוד המעשה.

שמעתי בשם מורי שענין התפילה וכוונתה והיהודים שצריך לקשר עצמו בהם, וידוע שהוא עולם קטן ובהתעוררות שלמטה יתעוררו למעלה למעלה וישפיעו למטה עד מדרגתו של זה האדם הממשיך זה ומקבל השפעה (תוי"י קדושים)

משך היהודים

מצינו לצדיקים שפעמים היו מכוונים במהירות גדול כמראה הזק, ופעמים היו מכוונים באריכות גדולה וכיוצא בזה שינויי טובא כפי המקום והזמן. והענין יען דשורש ענין הכוונות תלוי באבנתא דליבא כפי גודל מעלת הביטול והדביקות והרעותא דליבא שעומד בהם המכווין, ולפעמים "מאריך בתיבה בדביקות ואינו יכול ליפרד מאותו התיבה" כמבואר בדברי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב מ"ד) ולפעמים להיפך כי "פעמים יכול לומר התפילה במהירות גדול מחמת שבוער ליבו אהבת ה' מאד והתיבות יוצאים מעצמם" (שם ר"ב) וכדברי הרמ"ק הבני יששכר (הוספות מהרצ"א לספר סור מרע ועשה טוב פ"ה) "כשזוכה לדבק עצמו בשורש המחשבה אזי ה' יתברך ילמדהו דעת איך יכוין כל כוונות האר"י ז"ל ויותר ויותר מהמבואר בכתב הכל כרגע אחד... וכמש"כ מוהרנ"ת "ומי שרוצה באמת והולך בדרך אמת א"א לידע דרכו כי פעמים בא בארוכה ופעמים בא בקצרה פעמים מאריך בתפילתו ופעמים מקצר בבחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את ליבו לשמים. שזהו בחינת אמת שיכוין את ליבו לשמים באמת

השארית אור היהודים

אחד מסודות דרכי השכינה הק' (גילוי ה' בליבו של אדם) שהיא נתגלית בעת קיום המצווה והיהוד, אך תכף נעלמת ההארה והבהירות, ואם האדם נחלש או מתבלבל אזי אינו יכול לפעול שלימות התיקון.

והעצה לכך הוא כי בעת התגלות האהבה והיראה והדביקות בעת היהוד צריך גם להוסיף לדבר לפני השי"ת, אם בדיבור ממש, אם בדיבור במחשבה בהירה, ועי"ז ישאר בקדושת היהוד ובדביקות בשכינה הק'. שצריך להכין כלים לאור היהודים ע"י דיבורים בפשיטות לפני הקב"ה וכן לפני היהוד בסוד "פה אל פה אדבר בו" לפנות ולהשיח בכל עת אל הבורא ית"ש בדיבור ובמחשבה כאחת וזהו שלימות היהוד. (ליקוטי ים החכמה) (ועיין ריש שערודה"ק מענין הנבואה המתלבשת תוך הדיבור וההכל של הנביא ואכמלא"ב)

פנימיות היהודים

עבודת היהודים האמיתית נעלמת, ורוב האנשים אינם מבינים כלל את ענין היהודים באמת, אלא למטה בבחי' נוגה שהוא עם ישות שזהו היפך הכוונה, כי באמת עיקר ענין השמות הוא רק ביטול גמור במאציל.

וצריך להתיגע ולהתעמק יותר ויותר בביטול הגמור, בשמות הקודש, כמו"ש רבינו הכעל התניא שבמחשבת השמות לא עכיד מידי, אלא צריך לחשוב מהשי"ת בעמקות, ובביטול לפניו מביטול. וצריך תחילה לעלות במדרגות הביטול, קודם ביטול בקבלת עול, ואח"כ ביטול באהבה ויראה, וביטול בהתכוננות, שהם מדרגות של ב"ע, ואח"כ ביטול במציאות בדרגת אצילות.

והנה עולם המחשבה הוא עולם רחב לאין שיעור, והוא מתחיל ממקום צר – שמתבונן באמונה פשוטה, וככל שמעמיק והולך בה הקב"ה פותח לפניו שערי רקיע אשר כלל לא ידע והכיר בהם, ויעלוהו מעולם לעולם וממדרגה למדרגה להשיג את בוראו עם מידת מלכותו, שזהו רצון הבורא ית' לקרב כל איש יהודי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. והדרך הוא שלא להישאר לעמוד במחשבה אחת של אמונה, אלא יש להעמיק ולהרחיב בה ממדרגה למדרגה, וההתחלה היא במחשבות פשוטות של אמונה, וצריך ליכנס דרכם אל אור עומק האמונה, ע"י הכוונה בשמות הק'.

וצריך שיכנס כ"כ בעומק אל אור האמונה פשוטה עם דבקות השמות הק', ובהתבוננות בבחי' היות השי"ת ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין עד שירגיש בנפשו ביטול גמור אל בוראו ית"ש. וצריך להגות בספרי תלמידי בעש"ט הק' כדי להשכיל את הדרך איך לדבק עצמו בביטול אל השי"ת ביהודים קדושים בדרכי ההתבוננות של ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין (ים החכמה משפטים תשמ"ז)

ענין היהודים אינו להסתכל על שמות בעלמא, אלא שע"י שמסתכל על השמות יכניס לעצמו אמונה. והמהלך האמיתי של היהודים הוא סוד תורת החסידות שגילה הבעש"ט הק' והוא ענין השראת אלוקות והתבוננות בעיני האמונה והיהוד. (ים החכמה תשע"ד)
(המשך הקדמה הסוף הקונטרס)

מצווה רבה ללמד עצמו תמיד לעשות יהודים הנוגעים בשכינה ואין

בעזנותינו הרבים עתה תומך ומנחל לה רק מי שיודע לייחד (אור צדיקים למהר"ם

פאפירוש הנחנות ו')

דבר המכון

נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים (ר"ת אמונה)

ידוע בדורנו, דור עיקבתא דמשיחא, שארובות השמים ושערי החכמה נפתחו כדאיתא בזה"ק. ואיתא מצדיקים (שארית ישראל ויילעדניק) שמזמן הבעש"ט הק' התחיל אורו של משיח, וזה תכלית גילוי הבעש"ט – 'להביא לימות המשיח' ועיקר העבודה ביחודים קדושים כפי כתב באגרת הקדושה שנתגלה מפי משיח צדקנו. וכן בשאר ספרים הקדושים שהלהיבו הלכות לעבודה לצורך גבוה לסעוד השכינה הק' ליחד קוב"ה ושכינתיה לעשות נחת רוח להבוית"ש

ובאמת בספרים מצינו הרבה דרכי היחוד והדביקות כל אחד לפי דרכו מיוסדים על אדני פז התנא אלוקי רשב"י שגילה יחודים בפסוקים ומדרשים, ואחריו האר"י הקדוש בדרך השמות הק', ואחריו הבעש"ט הק' ביחוד הלב והמעשה.

אך בכ"ז השתדלנו לקצר שהרי התכלית הוא ליחד לאחד להגיע להויה השרשי והעצמי שאין עוד מלבדו. "שויתי ה' לנגדי תמיד" וע"כ פתחנו קצת הדברים בבחי' תן לחכם ויחכם עוד 'והשי"ת יחב חכמתא לחכימין' וכל אחד ירחיב הדברים לפי שורש נשמתו ע"מ להגיע להבנת והארת היחוד. ואפשר באריכות בספרים הק' שער רוח הקודש להאר"י הק'. שערי קדושת לרח"ו. ועוד הרבה ספרי ראשונים ואחרונים מענין הדביקות ויחוד ה' ובעיקר בספרי החסידות העוסקים בתורת היחוד, בכללות היחוד, או בפרטי היחוד, או בעבודת השי"ת על פי דרכי היחוד, עד שיאיר השחר ויפציע אורו של משיח צדקנו בפרטות ובכללות, אכ"ר.

השתדלנו להביא היחודים הקצרים, אשר משך הזמן אפשר לכוונם בע"פ ללא קושי, ואפשר לכוונם בכל עת ורגע ממש, והרגל נעשה טבע. ויהי"ר שיתקיים "בצל שדי יתלונן... אשגבהו כי ידע שמי...אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי"

שגיאות מי יבין. ואם ישנם יתלו בחוסר הבנת המלקט, ולא ה"ו בספרים שנתלקטו.

לדברך

שוויתי

לנגדי תמיד

כי מימיני כל אמוסי" (תהלים ט"ז)

טוב לאדם שיצייר אותיות שם יהוה תמיד כציורם לנגד עיניו ודבר זה גורם להביא בלב האדם יראתו ית' וגם לזכך הנפש, וז"ש דוד המלך ע"ה "שויתי יהוה לנגדי תמיד" זה כלל גדול בתורה ובמעלת הצדיקים ההולכים לפני האלהים (רמ"א סי' א') וזהו **כל מעלת הצדיקים** (ביאור הגר"א שם)

זה היום על כל איש מישראל לצייר השם הויה ב"ה לנגד עיניו. אך הצדיק השלם העובד ה' ומתקן את השם הויה ב"ה אזי ממילא תמיד עומד לנגד עיניו ואין צריך לצייר עוד וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "שויתי ה'" היינו שעבדתי ותקנתי את השם הויה ב"ה עד שהוא תמיד לנגד עיני (נוע"א תרומה)

וגם אני זעירא דמן חבריא לקחתי כוונתי להתפילות והברכות כולם מיוסדים על אדני פז אותיות שם הויה, והייתי מרגיש ורואה נפלאות, שהם ממש מפתחות החכמה ופותחים ארובות השמים העליונים, אשרי מי שזכה להם. וע"ז נאמר "בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך" (משלי ג' ו') במבואות המרכבה, ויצילך מכל נזק ופחד, ויקיים בך "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך... ואם תכווין לעולם בשם הויה שבכל ברכה וברכה לבנין הפרצופים ואורם הגדול הוירד מלמעלה על ידי כוונתך, לכן בכל דרכיך תדעהו תצליח ותרוויח ותהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ולא יהיה לך שום מקטרג ומסמין עליך, וכל זה מועיל כל ימות השנה, וטובה הכוונה מאד מאד ותרגיש בעצמך הפלא ופלא פעולת הכוונה (עמק המלך יד קנג)

יצייר במחשבתו צורת ארבעה אותיות ההו"ה מצויירת בכתובה אשורית. כי ז"ם "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים ט"ז) ובשעה שמציירו לפניו אם חטא באיזה חטא הפוגם באיזה אות מארבעתם או אותה האות לא תוכל להצטייר בין עיניו ועי"כ ידע כי יש שם פגם בן אם האות הוא מצוייר בין עיניו בדיו שחורה ידע שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום הוא ביצירה. ואם לבן בכריאה. ואם לבן ומאיר ומתנוצץ הארתו הנה הוא באצי". ועי"ז יכיר האדם באיזה עולם הוא נדבק. וכן עד"ז יצייר ההו"ה בכל אבר ואבר שבו או בפניו או בידו ואם שם יתראה החסרון יכיר כי באותו אבר חטא. ואני הכותב היים שמעתי ממורי ז"ל **שעיקר עיון ההו"ה באמיתותה הוא בהיותה כמראה שלהבת אש**, ואם יוכל לציירה בדרך זה הנה האיש הזה בלתי פגום ושלם. (שערוה"ק

דף ט')

יְהוָה

טוב לאדם שיצייר אותיות הויה נגד פניו בניקוד יְרָאָה וזה סוד "שויתי ה' לנגדי תמיד", וזהו הגורם להביא יראה גדולה בלב אדם, ולזכך נפש המהורה

יְהוָה

וכן יצייר אותיות הויה בניקוד בְּכַרִּית ומסוגל לטהר מחשבתו

יחוד ד' מיתות ב"ד

קודם כל לימוד ומצווה ומעש"ט ויחודים צריך למסור נפשו עק"ה ית' כדי שבזמן הלימוד או המצווה וכו' יהיה צדיק וכילד הנולד וממילא כל מעשיו יהיו רצוים לפני הקב"ה כריח ניהוח, משא"כ אם לא רוחץ וכו' יהיו מאוסים בבחי' ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חקי ונותן כח לקלי' ח"ו, אבל אם עושה תשובה קודם כל מצוה ולימוד וכו' יהיה נקי ואז יש כח במעשיו לתקן ולברר מה שלא יוכלו המלאכים (ועיין שעח"כ כד: שצריך לתקן מה שפגם בד' אותיות הויה, ויקבל ד' מיתות והם ע"י ד' אותיות אדני, ויחד הויה באדני ע"י ד' אותיות אהיה וע"י ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן)

וזה סדר כוונת ד' מיתות ב"ד

סקילה	י	א	א	יוד הי ויו הי ע"ב
שריפה	ה	ד	ה	יוד הי ואו הי ס"ג
הרג	ו	נ	י	יוד הא ואו הא מ"ה
סקילה	ה	י	ה	יוד הה וו הה ב"ז

אם קשה לו לצייר ממש בפועל מספיק כוונת השמות ויטהר ע"י (זכרון דברים קאמארנא)

יחוד 'מחשבה' (פע"ח שער הנהגת הלימוד)

לטהר המחשבה – יצייר לפניו ה"פ ק"ל, שהוא (ריבוע) שם מ"ה, פשוט כמ"מ, וזה רמוז במלת מחשבה – חשב מ"ה, ופי' אם תכבסי בנת"ר, כי ה"פ ק"ל, גי' נת"ר.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

שמות הקדושים לטהרת המחשבה

גְּדִשְׁנָאֵל

איתא בסה"ק דהשם גְּדִשְׁנָאֵל מסוגל מאד לכמל הרהורים רעים ה"ו זופ"ה חשף ה' את זרוע קדשו" דהנה המידות הק' שכרא השי"ת הם אורות הקדושים ונתפשטו למטה הכל בשביל שיהיה שכר ועונש, וכאשר בא לאדם איזה הרהור רע ה"ו יבין שההרהור הזה בא ממקום גבוה ויעלה המחשבה לשרשה ונתגלה הניצוץ הק' ונתעלה והקליפות נופלים, והשם הנ"ל גימ' 'חשף' זופ"ה 'חשף ה'" ע"י שעשה כנ"ל נתגלה הניצוץ הק' כי חשף לשון גילוי, "את זרוע קדשו" עד שמעלה ניצוץ עד היראה ואהבה אמיתית שנקרא "זרועות עולם" (אור לשמים שופטים)

דְּמוֹדֵ טִירוֹן טַפְטַפְיָהּ קָרַע שִׁטָּן

יחוד 'נחת' (שערוה"ק דף ה:)

אם יכוין האדם תמיד בשלשה שמות אלו שנכתוב, יזכה לדעת. והנה הם ג' שמות של אהי"ה אחד במלוי יודי"ן, ואחד במלוי אלפי"ן, ואחד במלוי ההי"ן, אשר שלשתם הם בגי' תנ"ה, ועם שלשה הכוללים יהיו בגי' נח"ת, ועליהם נרמוז "דברי חכמים בנח"ת הם נשמעים" (קהלת ט')

אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי אֵלֶּף הֵה יוֹד הֵה
אֵלֶּף הֵה יוֹד הֵה

ונלע"ד שהם סוד מוחין הגדלות של ז"א שבאים מלובשים תוך נה"י (נצח הוד יסוד) דאימא (נה"י דאימא נעשים מוחין – חב"ד לז"א) שהם אלו שמות 'נחת' (כלי נה"י דאימא הם ג' שמות אהיה – נצח במילוי יודין גימ' קס"א, הוד במילוי ההין גימ' קנ"א. יסוד במילוי אלפי"ן גימ' קמ"ג. עם הכוללים גימ' נחת הנ"ל) וידוע שנה"י של אבא מלובשים תוך נה"י של אימא. וזהו רמוז "דברי חכמים" שהם נה"י דאבא (אבא-חכמה) "בנחת" ע"י נה"י דאימא "נשמעים" יקבלם ז"א. והכוונה שע"י המשכת מוחין של אבא נדחים הקלי ועי"כ ז"א זוכה לדעת. (סידור הרש"ש בקצת שינוי לשון)

קודם כל יחוד יכוין לג' שמות אהיה יהוה אדני בשילוב כזה

אֵיֵא דֵהֵה נְוִי יֵהֵה וזה בדרך עליה

ואח"כ בדרך ירידה **אֵיֵא דֵהֵה יוֹד הֵהֵי**

והם כנגד ד' עולמות שיחשוב שעולה בהם

(ובשערוה"ק : אם התחיל להשיג איזה דבור בפיו ע"י היחודים שעושה ואין לו רק שפתים נעות בלתי התוך אותיות.)

יחוד להוציא הדיבור (שערוה"ק דף מב.)

והוא אם כבר זכה האדם המייחד אל איזה התעוררות מצד נשמתו המדברת עמו. על ידי איזה יחוד שעושה, ואין בו כח להוציא הדבור בשפתיו. מן הכח אל הפועל. יעשה יחוד זה קודם שיעשה היחוד האחר שהוא עושה. וזהו, תחלה יכוין בג' מלויים של אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן ששלשתם הם בגי' תנ"ה. ותצדק עמהם רבוע אהי"ה פשוט שהוא מ"ד בגי' הרי הכל בגי' תצ"ט. ותכוין להוריד אלו ארבעה שמות בשם צבאו"ת שהוא היסוד ברית הלשון והוא ג"כ בגי' צבאות כמנין תצ"ט ואחר כך יעשה היחוד שירצה

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא
א אה אהי אהיה

גימ' תצ"ט להוילס
ליסוד סטוא הלשון

צבאות

גימ' תצ"ט

יחוד להבריה השטן (שערוה"ק דף מב.)

(לייחד אותו אחר היחודים) ותכוין לסלק ולדחות כח החצונים ביחוד הזה. והוא שתכוין לחבר ולשלב ב' שמות אלהי"ם ויהיו מנוקדים כזה **אֵלֶּלְהֵיִם** ותכוין כי ב' שמות אלו, עם עשר אותיותיהם הם בגימ' יעקב. גם תכוין כי נקודם הם בגי' גם כן יעקב (דע"ה הובא בספרי האחרונים שהם בגי' השטן ור"ל שבכה שמות הנז' ובנקודות העולים ב' יעק"ב ישבר כח השטן שגי' הנז')

אֵלֶּלְהֵיִם גימ' עק"ב.

מספר ב' אלהי"ם עם הנקודות הוא מספר 'השטן'. בכח אלו השמות יבריה כל צר ומשטין

ויכוין בשם היוצא מר"ת הפסוק **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל הַשָּׁטָן יַגֵּר!**

יהוד שמות המלאכים (שערוה"ק דף ה:)

יכוין בכל יום, שם הויה בנקודתו המושל בו.

ושמות המלאכים הממונים בו (והם כר"ת של הניקוד של אותו יום)

יום א' - יכוין **יְהוָה** והמלאכים **סְטוֹטְרִיָּה גְּוִרְיָאֵל וְעִנְאֵל לְמוֹאֵל**

יום ב' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׁמַעְיָאֵל בְּרַכְיָאֵל אֶהְיָאֵל**

יום ג' - **יְהוָה** והמלאכים **זַזְנִיאֵל לְהַדְיָאֵל בּוּזְזִיאֵל**

יום ד' - **יְהוָה** והמלאכים **זִזְקִיאֵל רְהִטִיאֵל קְדוּשִׁיאֵל**

יום ה' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׁמוּעָאֵל רַמְיָאֵל קְנִיאֵל**

יום ו' - **יְהוָהוּוְהוּ** והמלאכים **שְׁוּבוּשְׁוּאוּלוּ רּוּפוּאוּלוּ**

קְדוּשִׁיוּאוּלוּ

ליל שבת קודש - **יְהוָה** בניקוד שבא וצירי, מלאכי השבא - **שְׁמַיְעֵל**

בְּרַכְיָאֵל אֶהְיָאֵל מלאכי הצירי - **צְוִרְיָאֵל רְזִיאֵל יוּפִיאֵל**

יום שבת קודש - **יְהוָה** בשבא וקמץ, מלאכי השבא - **שְׁמַיְעֵל בְּרַכְיָאֵל**

אֶהְיָאֵל מלאכי הקמץ - **קְדַמְיָאֵל בּוּלְכִיאֵל צְוִרְיָאֵל**

מנחת שבת - **יְהוָה** בשבא פתח, מלאכי השבא - **שְׁמַיְעֵל בְּרַכְיָאֵל**

אֶהְיָאֵל מלאכי הפתח - **פְּדִיאֵל תּוּבִיאֵל זִסְדִּיאֵל**

יחוד לזיכור הנפש (שערוה"ק דף ה:)

ועתה נבאר סדר נאה, לזכר הנפש ולהאירה ולהוסיף בה כח והארה, להתקשר למעלה בקדושה עליונה. בלילה, קודם שתעסוק בתורה, תכוין לכל הכוונות שנבאר, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע, וכפי מה שתרכיב לכוין בהם, כך תרכיב הארה בנפשך. ומה טוב ומה נעים, אם כל היום כולו יהיה נגד פניך, כי זה מתקן הנשמות ומאירה מאוד

יחוד אבא ואמא עילאין – שם ע"ב ושם קס"א

יאולדף ה'היי וי'יוד ה'היי

יחוד ישראל סבא ותבונה – שם ס"ג ושם קס"א

יאולדף ה'היי ויא'וד ה'היי

יחוד ישר' ורחל הגדולים (ז"א ונוק') – שם מ"ה ושם קמ"ג

יאולדף ה'האא ויא'וד ה'האא

יחוד יעקב ורחל – שם צ"ן ושם קנ"א

יאולדף ה'ההה וי'וד ה'ההה

וביום, תכוין אח"כ לשלב שם הוי"ה פשוטה בשם אהי"ה פשוט, ותתחיל (השילוב) מן אהי"ה. ואח"כ תכוין ג"כ לשלב שם אדני בשם הויה, ותתחיל (השילוב) מן אדני. (אדני אהיה הם בחינת לילה ע"כ מתחילים בהם – לכלול לילה ביום).

איה'הי'והה יחוד אבא ואמא

איד'ה'נויה יחוד ז"א ונוק'

ובלילה יכוין להיפך (קודם הויה – בחי' יום, לכלול בלילה)

יאה'ה'ויהה יחוד אבא ואמא

יאה'ד'ו'נהי יחוד ז"א ונוק'

ברזנה ב'. ידוע כי ג' עולמות בריאה יצירה עשיה הם, ויחוסם (שמות הק' שלהם) – **אל שדי** בבריאה, **אל הוי'ה** ביצירה. **אל אדני** בעשיה. וידוע, שיש לאדם תוספת נשמה בכל שבת מן אבי"ע. (אצילות בריאה יצירה עשיה) ובליל מוצאי שבת, מסתלקת בחינת האצילות, ונשארים עמו ג' בחינת – בריאה יצירה ועשיה. וביום ב' מסתלק בחינת בריאה, ונשארים יצירה ועשיה. וביום ג', מסתלקת יצירה, ונשארים עשיה. וביום ד', מסתלק גם העשיה משל שבת שעברה. ..והחזר האדם לקנות תוספות שבת הבאה מבחינת עשיה. וביום ה', קונה יצירה. וביום ו', קונה בריאה. וביום ז', אצילות.

תכוי תמיד שיבוא לך הארה לקיים תוספת שבת מבחינת אותו יום

מתוספת שבת העבר	–	מתוספת שבת הבאה
יום א' אל שדי . (לאה)		יום ד' אל אדני (רחל)
יום ב' אל יהוה (ז"א)		יום ה' אל יהוה (יעקב)
יום ג' אל אדני (לאה)		יום ו' אל שדי (רחל)

(הג' ימים ראשונים תכוי, כי אל שדי ואל אדני שהם נוקבא, (שהם כנגד עולמות בריאה ועשיה) הם בחינת לאה, ובחינת אל הוי"ה (כנגד עולם היצירה) הוא ז"א – ישראל, ובג' ימים אחרונים ליעקב ורחל (שהם כנגד ז"א ולאה, אך למטה מהם))

ובדרך העבודה

אל שדי כנגד עולם הבריאה (כנגד בחינת חב"ד) והוא עולם המחשבה – בחינת נשמה. וע"כ העבודה בעיקר במחשבות קדושות וכוונות ויהודים.

אל יהוה כנגד עולם היצירה (כנגד בחינת חג"ת) והוא עולם הדיבור – בחינת רוח. וע"כ העבודה בעיקר בדיבור בתורה הק'.

אל אדני כנגד עולם העשיה (כנגד בחינת נה"י) והוא עולם המעשה – בחינת נפש. וע"כ העבודה בעיקר במעשי המצוות בעיקר מצוות מעשיות.

לחשוב באהבת השי"ת. ובפרט ביום א' בשבוע. ביום ב' – יראה. ביום ג' – תורה באהבה ויראה. וכן ביום א' – כונת הלב. ביום ב' – דבור. ביום ג' – מעשה. להתרחק מן הכעס. ובפרט מאנשי הבית. להתרחק מן השבועה תכלית הריחוק. להזהר בתפילין כראוי. בקור חולים. מזוזה. להזהיר לבני ביתו על שמירת שבת כראוי בע"ש. (שערוה"ק עז)

יום א' תכוין בשם ס"ג. **יוד ה' ואו ה'** (כנגד עולם הבריאה)

יום ב' שם מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' שם ב"ן. **יוד הה וו הה** (כנגד עולם העשיה)

ואח"כ תכוין מלמטה למעלה

יום ד' ב"ן. **יוד הה וו הה** (כנגד עולם העשיה)

יום ה' מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' ס"ג. **יוד ה' ואו ה'** (כנגד עולם הבריאה)

בוֹרְנָה ד'

ואחר כך מלמטה למעלה כנוכר.

תכוין לאותיות הויה לפי בחינת היום

יום ד' **יהוה** (כנגד עולם העשיה)

יום א' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה)

יום ה' **יהוה** (כנגד עולם היצירה)

יום ב' **יהוה** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה)

יום ג' **יהוה** (כנגד עולם העשיה)

בוֹרְנָה ה'

תכוין לשם מ"ב (השייך לעולם) דיצירה,

שהוא אב"ג ית"ץ כל הז' שמות

להעלות בהם נפשך מעשיה ליצירה ע"י שם מ"ב.

אבג יתץ

קרע שטן

נגד יכש

בטר צתג

זקב טנע

יגל פוק

שקו צית

אך ביום ב' (יום ב' זה), אמרנו לעיל שכוונתם כנגד עולם היצירה) תכוין שגובר
קר"ע שט"ן, על כל השאר,
כדי שע"י תעלה.

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זוקב טנע יגלפוק שקוצית

וביום ה', גובר ח"ק ב"ט נ"ע -

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זוקב טנע יגלפוק שקוצית

גם צריך לשלב ולקשר השם האחרון עמו, כי כיון שכוונתך לקבל תוספת
שבת, וידוע כי שם יום שבת שק"ו צי"ת,

ביום ב', לקשר ולשלב שם יום ב' עם שם יום ז' קשרקעושיצטינת

וביום ה' תשלב שם יום ה' עם שם יום שבת, שיקבל הארה משם כל
היום, משם של השבת:
זושהקבוטצניעת

מצאתי, טוב לאדם לכיין ביום א' בשם אבגית"ן. וביום ב', קרעשט"ן
וכו'. וביום ז', שקוצי"ת. שעד עתה היה מתלבשת בימי החול, ועתה
הוא עולה למעלה, והיא מאירה עלינו מבלי מלבוש דחול, ע"כ.

יום א' אבג יתן

יום ב' קרע שטן

יום ג' נגד יכש

יום ד' בטר צתג

יום ה' זוקב טנע

יום ו' יגל פוק

יום ז' שקו צית

ברונה ר' תכוין להעלות נפשך, מן העשיה אל גדר היצירה, באופן זה. דע, כי סוד הכנפים המעלים את האדם למעלה הוא הזרועות, שהם נגד כנפי העוף. וידוע, כי ה' חסדים מתפשטים בו"ק (ו' קצוות - הג'ת נה"י של) האדם. אמנם, יש בהם (חסדים) מגולים, ויש בהם מכוסים, והם ב' חסדים שהם בחדד גבורה - הזרועות, ושליש תפארת העליון, נמצא, כי בג' קוים אלו, (הג'ת) יש חסדים אלו הסתומים. והנה זה סוד עפירת האדם ע"י כנפים שהם הזרועות, ולא ע"י רגלים או איברים אחרים. והטעם, כי בכל אלו הזרועות החסדים שבהם אין יכולין להאיר ולהתפשט, (כי הם מכוסים) וידוע כל דבר היושב במקום צר ודוחק גדול, נותן כוחו בפנים, (וגורם) כדי לנענע לכאן ולכאן, וע"י הניענוע ההוא הוא מתנודד. ואמנם, אלו החסדים (המתפשטים בגוף) שורשם הוא למעלה בדעת, כי שם מקומם, כי אלו החסדים המתפשטים, (בגוף) הם אורות המתחדשים מהם, לכן רוצים לעלות לשרשם שבדעת, לינן ולקבל הארה משם, ולהיותם עומדים שם בדוחק ובצרות גדול, כשהן עולין הן מעלים את האדם עמהן למעלה. וזהו הטעם, למה הכנפים הם בזרועות, יותר מבשאר מקומות, ולפי שכל עליות הוא בשם מ"ב, לכן תכוין, כי שם אבגית"ץ בזרועך הימני. ושם קרע שטן, בזרועך השמאלי. ושם נגדיכ"ש, בשליש ת"ת העליון המכוסה. וע"י אלו הג' שמות, מתעופפים אותן החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת עליון, ובדרך עלייתם הם מעלים את האדם עד היצירה, כמו אלכסנדר מוקדן שעלה למרום ע"י אותו העוף. אמנם, כדי לחזק ולהגביה עפיתה זו יותר, תכוין להוריד (עוד הארה של) חסדים (משורשם אשר בדעת - שיתפשטו למטה) בז"א, ועי"ז יתוסף כח בחסדים, (המתפשטים למטה) ויעופפו יותר בכח, ותעלה עשיה ביצירה

אֲבָגִיתִּיץ קָרַעַ שְׁטָן
נְגַדִיכָשׁ

בהכנסנו לבית המדרש יכוין באחוריים דאחיה דיודין שהוא עולה כמנין מדרש. ומורי זלה"ה, כשהיה נכנס לב"ה, היה אומר יהי רצון מלפניך וכו', ואחריה לא שמעתי

אֵלֶּךָ. אֵלֶּךָ הִי. אֵלֶּךָ הִי יוֹד. אֵלֶּךָ הִי יוֹד הִי

יחוד לזכך האדם נפשו, ולצחצחה ולהרביקה למעלה

הנה נפש האדם היא מעולם העשיה אשר נק' אדנ"י. (ובעולם העשיה יש ג' חלקים כנגד חב"ד חג"ת נה"י והם שמות אהיה יהוה אדני. וכן בכל עולם ועולם) ולכן יכוין האדם לחבר שם זה של אדנ"י, עם שם הוי"ה שבעולם העשיה עצמו, וכן שם ההוי"ה הזה, יחברנו עם שם אהי"ה שבעולם העשיה עצמו, ואח"כ יכוין להעלות ולחבר שם אהי"ה של עשיה, בשם אדנ"י שביצירה, ואדנ"י דיצירה בהוי"ה דיצירה וכו', וכן יעלה ממדריגה למדריגה עד אהי"ה דאצי, ואז יחבר אהי"ה דאצי בא"ס ב"ה.

א"ס ב"ה

חב"ד אהיה

אצילות חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם הבריאה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם היצירה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם העשיה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

יכוין מלמטה למעלה

יהוה

אצילות

אהיה

יהוה

אדני

בריאה

אהיה

יהוה

אדני

יצירה

אהיה

יהוה

אדני

עשיה

אהיה

יהוה

אדני

מצאתי כתוב בשם הרה"ק מוהר"י בעש"ט זללה"ה בשם הרמב"ן זללה"ה וז"ל : ראיתי להורות לך דרך באופני היהוד השלם וזהו. כשתרצה להתלהב בדביקות ה' אזי תעשה כך יעלה במחשבתך כאילו אתה בוקע אורים ורקיעים ואתה מעלה נשמתך לעולם העשיה שהיא נגד ה' אחרונה של השם הויה ית' ואח"כ יעלה במחשבתך כאילו אתה עולה מעולם העשיה ואתה מעלה נשמתך לעולם היצירה ותכווין אות ו' משם הויה ית' ואח"כ ככוונה זו תכווין כאילו אתה עולה לעולם הבריאה ותכווין אות ה' ראשונה משם הויה ית' ומשם לעולם האצילות ותכווין אות י' משם הויה ית' ובעלם האצילות שם תעשה יהוד הויה שלימה (כלומר תכווין הויה שלם לעצמו) כי שם הוא עולם השמות. ואח"כ תחזור ותרד בהדרגה כאילו אתה יורד מעולם האצילות לעולם הבריאה ותכווין שאתה יורד מן (אות) י' של שם אל (אות) ה' ראשונה ומשם אל ו' שרומז לעולם היצירה ומשם אל ה' אחרונה שרומז לעולם העשיה, כי כל עליה היא בחינת אהבת ה', וירידה היא בחינת יראת ה', והירידה היא צורך העליה. ע"ש כמה טעמים. וזה דרך הדביקות והיחוד כמ"ש והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וארו"ל (מו"נ ה"ב בשם מדרש תנחומא) שהיה סולם של ד' שליבות שהם נגד ד' עולמות הנ"ל וזה "שוייתי ה' לנגדי תמיד" (הקדמת סידור 'כתר נהורא')

עיקר עבודתנו להשי"ת הוא לייחד ולקשר העולמות העליונים וזהו אם בחוקתי תלכו פי' שתהיו הולכים בעולמות העליונים הנקראים חק ותהרהרו במחשבותיכם לקשרם תפעלו זאת ונתתי גשמיכם בעתם שגם הגשמיות העולם יהיה בהתקשרות עם העולמות העליונים (נוע"א בחוקות)

הצדיק צריך לקשר ולייחד העולמות העליונים ותחתונים דהיינו שצריך לעבוד ולתקן ד' אותיות הויה ב"ה וב"ש שהם ד' עולמות עד הגיע אל החכמה דהיוד הוא חכמה, ומשם יעלה עד עולם החמישי שהוא קוצו של יוד... וזהו עולם הפוך ראיתי עליונים למטה וכו' היינו עולמות העליונים הצדיק ממשיך למטה והתחתונים הוא מעלה אותם למעלה לקשר ולייחד אותם כאחד. אמר ליה בני עולם ברור ראית פירוש זה צריך כל

אדם להיות עובדתו כך (נוע"א תרומה)

עוד מדרכי עליה וטיוול בעולמות

עולם המחשבה הוא עולם מלא והוא מציאות שלם בפני עצמו, יש דבקות בשם ב"ן יוד' ה' ה' כשנמצאים בדרגת עשיה וכשעולים לעולם היצירה מכוונים בשם מ"ה יוד' ה' ה' ואו' ה' ובכריאה בשם ס"ג יוד' ה' ואו' ה' ובאצילות בשם ע"ב יוד' ה' ויו' ה' וביאורם בדרך עבודה ביאר רבינו בעל התניא שעולם העשיה הוא עבודה של קבלת עול מלכות שמים, ועולם היצירה הוא העבודה שבלב באהבה ויראה ודביקות, ועולם הכריאה הוא עבודת אהבה ויראה שכליים בהתכוננות, וכן עבודת ההשתוקקות. ועולם האצילות הוא עבודת הביטול להשי"ת וכשמכווין על זה הדרך שבכל עולם ועולם מגלה ומרגיש את אור השי"ת השוכן שם אזי נמצא בכל פעם בעולם אחר מעולמות הרוחניים. והם נכללים בד' אותיות הויה ב"ה וקוצו של יוד הוא א"ק (אדם קדמון) והוא בבחי' עבודת מסירות נפש בביטול הגמור אל הבורא ית"ש (ים החכמה)

עוד מצינו ענין היכלות בשמי מרום כדאיתא בזוהר בראשית ופקודי והם **היכל אהבה. היכל הזכות. היכל הרצון.**

היכל הנוגה. היכל עצם השמים. היכל לבנת הספיר.

והם כנגד חג"ת נהי"ם

ולמעלה מהם **היכל קודש הקדשים**. כנגד חב"ד.

ובגמ' חגיגה מצינו שבעה רקיעים והם **ערכות** כנגד חב"ד

ולמטה ממנו **מכוון. מעוון. זבול. שחקים. רקיע. וילון.**

והם כנגד חג"ת נהי"ם.

ובשער הגלגולים מצינו שכשישן האר"י הקדוש ועלה למעלה, שאלוהו היכן רוצה לילך ללמוד תורה **להיכל רבי עקיבא** וכו' ובכל פעם הלך להיכל אחר. ובמסכת ב"מ איתא על מרכבתו של רבי חייא שאין רשאים ליסתכל בו כלל עי"ש. ובדברי הצדיקים (מרן מהר"ש מבבלא) מצינו שהלומד חורש"י זכאי ליכנס **להיכל רש"י**. ובחיי מוהר"ן איתא שאמר שהיכל שלו נקרא **היכל הגוונים המשתנים** ונמצא ליד **היכל רר"ב ממעזיבוז**. עכ"פ חזו"ן ריבוי היכלות ועולמות, שהשם אורחותיו למעלה זוכה לטייל בהם ולהתעדן מזיו השכינה.

(וביתר עומק: היכל גימ' 'אדני' ואח"כ עולה ל'הויה' שהוא פנימיות ההיכל – חיות האלוקות המהות אותה, ואח"כ עולה ל'אחיה' שהוא בחי' 'זמין אנא לאתגליא' שעדיין לא השיג כלום ויש הרבה למעלה מזה והבן.)

יחוד "עיניך לנכה יביטו" (משלי ד') (שערוה"ק דף ח:)

נכ"ח בנימ' ג"פ הוי"ה, כי צריך לצייר ג"פ שם ההוי"ה, אחד מימינו של אדם, ואחד משמאלו, ואחד מלפניו, אך לאחריו אינו צריך, וזהו לנכה, כי גם הצדדים נקרא נכה. ובוה ישמור עצמו מן החטא. כי השי"ת רואה מעשיו הפנימים, בכח שלשה שמות אהי"ה יהו"ה אדנ"י, התלויים בנשמתו ורוחו ונפשו, וז"ס פסוק "והי"ה שם בך לעד" (דברים ל"א) כי שם והי"ה הוא ששם בך לעד. ובהוין בפניו רמוז שם הוי"ה וכן ביד ימין וכן ביד שמאל.

הקב"ה רואה מעשיו הפנימים בכח

נשמה **אהיה**

רוח **יהוה**

נפש **אדני**

לפניו

מימינו **יהוה** **יהוה** **יהוה** משמאלו

יחוד "לשם יחוד" (שערוה"ק דף ט:)

כונת הצדקה והתפלה. והוא לייחד שם **יהוה** הנפרד מן **יהוה**

וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה. או צדקה.

יאמר לייחודא שמא דקב"ה ושכינתיה. בדחילו (יראה) ורחימו. (אהבה) ורחימו ודחילו. בשם כל ישראל.

ויכוין לחבר שם **יהוה** שהם דחילו ורחימו. עם **יהוה** שהם קב"ה ושכינתיה.

יחוד 'נוצר חסד לאלפים'

(מובא באריכות בשעה"כ דרושי ר"ה. ובפע"ח הנהגת הלימוד)

כוונה בעת שעוסק בתורה, למי ששולטין עליו מצולת ים סמאל ונחש, ...צריך לכיין בשם א' תמיד ובפרט בעת קביעת התורה אל יוזו מעיניו, ובוה לא ישלמו עליו ולא יתגרה בו יצר הרע. והענין, דע כי שורש הדינין הם (שמות) אדני ואלהים, בסוד ה' גבורות, שהם נער (גימ' ש"ך דינים) ומנצפך (גימ' פ"ר דינים) כידוע, שהם ב' מינים אלהים זכר ומנצפך, אדני נקבה נער, אלו הם שורש כל מציאות הדינים, ואלו הם תיקון ה'מ' דדיקנא (דאריך אנפיו) הנקרא 'לאלפים' כי הם השערות (דדיקנא) דלא תליין, (לא משתלשלים למטה) רק הוא נגד רוחב הפנים ואין תליין בשיקולא, והם בין תיקון ה' ל"ג, והם נקראים מצולת ים העליונים, וב' שמות אלו, גי' קס"א, ומקורם הוא שם אהיה במלוי ההין, שעולה בגי' עם י' אותיותיו קס"א, מנין לאלפים. והנה זה השם, הוא תיקון ה'מ' הנקרא לאלפים, ונקרא כן ע"ש ג' שמות המתחילין בא', שהוא אהיה אלהים אדני. (לאלפים לשון אותיות אלק) ואמנם סוד הדבר, והכוונה הוא להמשיך מן נוצר חסד שהוא המזל הח' (של הדיקנא) שהוא הויה במלוי יודין כמנין חסד, ממנו תשפיע אור לאלפים שהוא תיקון ה'מ'. והנה שם אהיה דההין, עולה קס"א עם יוד אותיות, ואז תכוין להמתין אדני אלהים, הנקראים מצולת ים, והם בגי' קס"א ג"כ, ואז תשליך במצולת ים כל הטאתיך, שהוא תיקון ה'מ' ג"כ של מי אל כמוך. ואז אותן החטאים שעשה האדם, שהם אותן המזיקין שברא, הם יורדין במצולת ים עם סמאל נחש, ואינם עולים, לפי שכבר נמתק שרשם שהוא אדני אלהים, ואינם נשפעים מהם. אמנם, בוודאי שאין כח החטאים הנבראים ע"י האדם, שאין מתערבין בהם נצוצי קדושה ע"י העון, לכן אח"כ בהגיעך אל נקבה מזל ה"ג, שהוא אהיה דיודין, ועולה ג"כ קס"א, אז תכוין להעלות אותן הניצוצות ולנקותם, ולהוציאם משם ע"י שם זה וזהו נקבה, נקוי כסף מן העופרת. וסדר שמות אלו, יהיו תמיד נגד עיניך, ובפרט כשתעסוק בתורה תכוונם במחשבתך, בראותך שהחצונים רוצים להתגבר עליך ולהחטיאך, ובפרט...

ביאור היחוד עפ"י דרכי העבודה – הנה שם אדני ושם אלהים הם שורש הנהגת העולם והטבע, אשר בו מוכסה אלוקותו ית"ש. ופעמים מריבוי החסתר נעשים חטאים וכו' ח"ו. ונגרם מזה גם עצבות וכעס, וכללות הכל זה ש"ך ופ"ר דינים שנפלו לקל"י. והתיקון ע"י שהאדם יודע שאין כלל העדר לאורו ית"ש וזה רק הסתרה הנעשית ע"י אלו השמות. וע"י ידיעה זו ממתק אותם ואת הקל"י שנתאחזו בהם, והקל"י נופלים למצולות ים (ענין קל"י כשמה קליפה לפרי – הסתר יחוד ה', וכשמגלה השי"ת אוי במלה החסתרה והכין) והארת ידיעה זו היא ענין שם הויה במילוי ע"ב – חסד, הארת 'נוצר חסד' שהכל חסדו ית' בלי שום דין והסתר והכל לצורך חסד והטבה אמיתית.

יחוד לתשובה (שערורה"ק דף בד:)

יחוד א' להחזיר את הרשע בתשובה, והוא להרמ"א זלה"ה על אודות בנו, שנשתמד ולמד לו מורי זלה"ה שיכוין ליחוד הוזה להשיבו בתשובה, והועיל לו ושב לדת ישראל: כבר ידעת, כי ברכת השיבונו אבינו לתורתך שבתפלת י"ה היא בנינה הנק' תשובה, ולכן בהגיעך בברכה זו בתפלתך, תאמר תפלה זו קודם החתימה

יהי רצון מלפניך ה' אלוֹקֵינוּ ואלוֹקֵי אבותינו

שתזוזתור וזתירה מתזוזת כסא כבודך וקבל בתשובה

את פב"פ כי ימינך פשוטה לקבל שבים

ובמלת ימינך תכוין אל ספי' החסד. הנק' ימין. ותכוין בה שהיא שם הוי"ה בניקוד סגול. והנה החסד נקשר עם בינה, ולכן תכוין לקשר ולחבר החסד עם בינה והם ימין ותשובה, ותכוין שיפשוט יד ימינו הנק' חסד, כדי לקבלו בתשובה הנקרא בינה (נתקן לכווננו בברכת השיבונו אך אפשר לכווננו בכל עת)

ימין – חסד בינה – תשובה

יְהוָה יְהוָה

ימין לקשר החסד עם הבינה

יְהוָה יְהוָה

פשיטת יד ימין לקבלו בתשובה

יְהוָה יְהוָה

זכאין אינון מאריהון דתשובה דהא בשעתא חדא ביומא חדא ברגע
חדא קריבין אינון לגבי קוב"ה מה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים
גמורים דאתקריבו לגבי קוב"ה בכמה שנין.. (זוהר הקדוש חיי שרה קכ"ט.
ולשון הזוהר הקדוש מסוגל לתשובה כידוע)

יחוד צלם הויה (שערוה"ק דף נ:)

יכוין האדם תמיד. איך הוא נברא ונעשה בצלם אלהי"ם. והענין הוא, כי הנה יש באדם התחתון פנימיות וחצוניות. וכדוגמתו באדם העליון. והנה הפנימיות הם המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע, ובו רמוז צלם ההוי"ה. כיצד שתי אותיות י"ה הם שני מוחין חכמה בינה שבראש האדם. ואות ו' היא גוף האדם. והתפשטות המוחין בו. ואות ה' אחרונה היא העטרה שביסוד. והיא בת זוונו של האדם.

יכוין האדם פנימיותו הוא צלם יהוה

ה

ו

ה

י

קוצו של

מלכות
עשה"י

חסד גבורה תפארת נצה הוד יסוד
ידים גוף לרגלים ברית

כתר
גולגולת
חכמה
מח ימין
בינה
מח שמאל

יחוד צלם אלהים

ואמנם החצוניות הוא בשר האדם. בו רמוז צלם שם אלהי"ם. כי הא' הוא גולגלתא שהוא הכתר, ול' שהוא מקום ג' המוחין חב"ד. וה' הם ה' קצוות שבו מחסד עד הוד, וי' הוא יו"ד דיסוד. ומ"ם סתומה היא המלכות שבו והיא העטרה שביסוד. או הנקבה בת זוונו. וז"ם "ויברא יהוה אלהי"ם את האדם בצלמו בצלם אלהי"ם וגו' (בראשית א')

יכוין האדם חיצוניותו הוא צלם אלהים

ם

י

ה

ל

א

מלכות
עטרה
יסוד
ברית

חסד גבורה תפארת נצה הוד
ידים גוף לרגלים

כתר
גולגולת
חכמה בינה דעת
ג' המוחות

הרי הם ב' צלמים. אחד צלם דהוי"ה וזהו בצלמו בצלם ו' שהוא הוי"ה דז"א, והב' בצלם אלהי"ם.

יחוד המרכבה (שערוה"ק דף נ:)

ראוי לאדם תמיד לכיין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור וכסא אל האצ"י הקדוש. כי הנה כתיב "ויברא אלהים את האדם בצלמו וכתיב כי בצלם אלהי"ם עשה את האדם" (בראשית ט') **ובפרט בזמן שהאדם מתפלל הוא יותר ראוי ומוכרח שיכוין בכך.** וע"י כך יוכל לשיענוהו מן השמים ותקובל תפלתו. לפי שיוכל ע"י כונה זו לקשר כל העולמות ע"י, שתשרה ותחול עליו קדושה עליונה. וזהו מה שיכוין יחשוב האדם להכין ראשו שיהיה כסא אל שם ההוי"ה בנקוד קמ"ץ. ומוח חכמה שבו בשם הוי"ה בנקוד פת"ח. ומוח בינה שבו בהוי"ה בנקוד ציר"י. וזרועו הימין בהוי"ה בנקוד סגול. וזרועו השמאלי בהוי"ה בנקוד שב"א. וגופו בהוי"ה בנקוד חול"ם. וירך ימין בהוי"ה בנקוד חירי"ק. וירך שמאל בהוי"ה בנקוד קבו"ץ. ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק בוא"ו יוהווחו. והעטרה שבו בהוי"ה בלתי נקוד. כנז' בתקון ע' (קכ"ה ע"א) (דע"ה : ...מהשמ"ש ולה"ה שצריך לכיין בדעת עליון שהוא ו' (שמות) ס"ג ימין ושמאל ואמצעי. ודעת תחתון ב' הוי"ת בנקוד מוצא, וב' נקבי החוטם ב' ס"ג, וכלותו ג' אחי"ה, וגם אחי"ה הוי"ה אחי"ה ג' חיים עם האותיות והכולל וכפה גם ס"ג ואחי"ה וגם רבוע מ"ה בחסר המ"ה (האחרון) וגם בקול יהו"ה בלתי דבור ע"ה ג' יופיא"ל, והדבור אדנ"י בלי קול ע"ה ג' רי"ה, וגם פשוט ומלא ורבוע המלא דמ"ה גימ' דבור ור"ל ו' אותיות דמ"ה כמבו' בכ"מ. וגם קול ודבור הם הוי"ה ואדנ"י משולבים) ויכוין כי און שלו הוא הוי"ת דס"ג חוץ מן ה' אחרונה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלינו שה' אחרונה ירדה עד החוטם. והוי"ה זו היא בגי' און. וע"י כונה זו אולי יזכה לשמוע איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם שלו אל הוי"ה דס"ג. כי כך עולה בגימ'. וכמבואר אצלינו פירושו. ואולי יזכה להריח ריח קדוש. וכפה שלו יכוין להוי"ה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה. אשר כל זה בגי' פ"ה. ואולי יזכה למי"ש דוד הע"ה "רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני" (שמואל ב' כ"ב) בעת תפלתו. ובכחי" העינים שלו. אם הוא בעולם העשית. שהוא בזמן שמסדר הקרבנות. אז יכוין לה' הוי"ת אשר בהיותם פשוטות השכונם בגי' עי"ן. אמנם יכוין בהם שהם במלוי החי"ץ. ואם הוא ביצירה. שהוא כשמסדר סדר הזמירות בברוך שאמר. אז יכוין בה' הוי"ת שהם בגי' עי"ן. ויכוין שהם במלוי אלפי"ן דמ"ה. וביוצר יכוין בה' הוי"ת דס"ג. ובעמידה בה' הוי"ת דע"ב דיודי"ן. וכן אם מהלך בשוק. יכוין שהם נצח והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין. יכוין כי שתי עיניו הם חכמה ובינה. וכן עד"ז יכוין בכל פרטיו. ויכוין עצמו כאלו הוא כסא אל הקדושה העליונה. וז"ס "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג') ואין ספק כי אם יתמיד האדם לנהוג עצמו בכונות אלו, שיהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע. וישיג לדעת כל אשר ירצה. ובפרט אם לא יפסיק, ויחשוב בכל רגע ורגע, ולא יפריד המחשבה, והכל תלוי כפי עוצם כונתו והתדבקותו למעלה. ואל יליו זה מנגד עיניך.

קבלתי ממורי ורבי הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק בכל עת שהוא לומד יחשוב "הרינו עושה עמצי מרכבה לשכינה" כדאיתא בשעה"צ בתיקון הנפש אפ' אלף פעמים ביום יאמר כן. ואמר מ"ו ע"ז כי הגוף מתקדש (דרכי צדק כו)

יכוין לעשות עצמו מרכבה לאדם העליון האצילות

יהוה

מוח ימין - חכמה

יוד הי ואו ה

אוזן ימין פנימיות

אל יהוה

אוזן ימין היצונית

יהוה יהוה
יהוה

יהוה יהוה

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

עין ימין

יהוה

גולגלת - כתר

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

מוח הזיכרון - דעת עליון

יהוה יהוה

דעת תחתון

יוד הי ואו הי

נקב חוטם שמאל

נקב חוטם ימין

אהיה אהיה אהיה

היצונית החוטם

אהיה הויה אהיה גי' חיים

יוד הי ואו הי

אזזה"ע גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ בובמ"ף

פה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו

היצונית הפה

יוד הי ואו הי אהיה

פנימיות הפה

יהוה

מוח שמאל - בינה

יוד הי ואו ה

אוזן שמאל פנימיות

אל יהוה

אוזן שמאל היצונית

יהוה יהוה
יהוה

יהוה יהוה

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

עין שמאל

יהודה קול אדני דיבור יאהדוניהי יחוד קול ודיבור

יופיאל שר התורה ריו גבורה
גימ' קול גימ' דיבור

יהודה כו' יוד הא ואו הא מח' יוד הא ואו הא י' אותיות
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא קל.
סה"כ גימ' דבור

יהודה

יד שמאל – גבורה

יהודה

יד ימין – חסד

יהודה

גוף – תפארת

יהודה

שוק שמאל – הוד

יהודה

שוק ימין – נצח

יהודה

ברית קודש – יסוד

יהודה

מלכות

רגל שמאל (ע"ב קס"א גימ' רגל)

יוד אכף הי ויו יוד הא הא

רגל ימין (ע"ב קס"א גימ' רגל)

יוד אכף הי ויו יוד הא הא

קצת דרכי עבודה עפ"י יהוד המרכבה

כתר – הויה בניקוד קמץ – ענין אורות הקמוצים ונעלמים בתוך הכתר – וענינו עבודת הרצון והשראת אלוקות מלמעלה.

חכמה – הויה בניקוד פתח – האורות נפתחים ומתגלים – ענינו עונג והארה אלוקית ע"י ביטול להשי"ת "כולם בחכמה עשית"

בינה – ניקוד צירי – ענין ציור – הבנה פרטית והתבוננות באלוקות בהשתוקקות ויגיעה. **דעת** – בדעת תחתון יש חסדים וגבורות ושם יש שינוי הנהגה, משא"כ בדעת עליון נכללים החסדים בגבורות. וצריך להמשיך הדעת עליון למלכות (הנהגת העולם) שיחיה במדת ההשתוות בלא שום שינוי כלל ובלי להתפעל מחיזו דהאי עלמא כלל, לידבק בכל עת בדעת עליון "אורייתא דכולא ימינא". ודעת עליון נמשך מדעת של 'עתיק יומין' הגנוז באווירא (דעת) של 'אריך אנפין' דרך הפה של עתיקא ('א"א) והם מאירים גם בדעת תחתון ע"י החסד הראשון אשר בדעת הנקרא 'חסד יומא דכולהו' כידוע. ובוה תלוי הנבואה ורוח הקודש שתחזור לישראל, כי ענין הנבואה הוא להמשיך מזו' הבלים דדעת עליון (הם ז"פ מילוי שם ס"ג בגימ' הבל) שאור ההבלים הם החושים ראייה שמיעה ריח דיבור וצריך לקדשם ועי"ז דבוק בדעת עליון בכל עת. (ים החכמה)

כוונת הפה – שם ס"ג וכ"ב אותיות גימ' 'פה' – איתא בספר יצירה 'קבען בפה' ירצה על כ"ב אתון שבהם ברא הבורא ית"ש כל העולמות וקבען בפה האדם, ונמצא שכן הוא וודאי שכשאדם מדבר איזה דיבורים הן בתורה הן בתפילה ודאי מנענע כל העולמות בזה. וזהו 'אמור מעט ועשה הרבה' שאף שהדיבור הוא דבר קטן, ועשה הרבה – עושה הרבה בעולמות. (עבודת ישראל אבות)

תפארת – הויה בניקוד הולם – "ויהלום" סוד הויה בניקוד הולם.. "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה ה" נצב עליו" היינו שכל היהוד נצב עליו (אוהב ישראל ויצא) שזה סוד הדבקות התמידי שה' נצב עליו בסוד נקודת החולם מלמעלה.

...מדור לצדיקים הגדולים, שעבודתם... היתה בכחינת מרכבה ממש לאין סוף ברוך הוא, וליבטל אליו במציאות ולהכלל באורו יתברך, הם וכל אשר להם, על ידי קיום התורה והמצוות, על דרך שאמרו: האבות הן הן המרכבה. והיינו לפי שכל ימיהם היתה זאת עבודתם. (תניא פל"ט)

והנה האדם הישראלי הוא מלא שמות הקדושים, הגולגולת הויה בניקוד קמץ וכו'.. וזהו "ואלה שמות בני ישראל" שהם מלאים שמות הקדושים כנ"ל "הבאים מצרימה" רצה לומר אפילו בשעה שהם נופלים ממדריגתם ובאין לקלי" "את יעקב וגו'" רצה לומר י – עקב שהי' שהיא המחשבה העליונה ירדה לבחי' עקב, כדי ש"איש וביתו באו" שיעלו עם כל הנשמות שלמטה מהם כנ"ל (מאר עינים ריש פר' שמות)

וענין המרכבה הוא כי כאשר יהויה אדם במצוה מן המצוות יהיה פותח עליו צנור אור מן הספירה שהמצוה רומזת אליה, ובהיות הצינור ההוא שופע עליו השכינה רודפת אחריו לידבק עמו כדי לקבל מהאור ההוא עד שתתלבש השכינה בנשמת הצדיק ההוא ויהיה נשמתו כהיכל ובית מנוחה לשכינה... יתגלה אור הספירה העליונה ההוא...עד שימצא נשמת הצדיק ההוא היכל לשכינה ומרכבה לספירה... שופעת שפעה וברכותיה ע"י הצדיק ההוא אל כל העולמות. (עמס רמונים פ"כ)

מלת בחי"ק הם בגי' ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ומשם נמשך הכעס, והנה כחיק הם אותיות יב"ק ועוד אות ח' שהושמה באמצעם, והענין הוא כי בהיות הוי"ה ואלהי"ם מחוכרים יחד מתמתק הדין של אלהים עם הרחמים שהוא יהו"ה, ואז הם בגי' יב"ק. וע"י הכעס גורם שאות ח' שהם הח' מלכים שמלכו בארץ אדום (והם שורש הדינים) מתחכרים שם, ועי"כ מחזירים העולם לתהו ובהו, וז"ס... ואחר שביארנו הפגם. נבאר עתה התקון. כי כיון שהפגם היה שע"י הכעס גרם להפריד הוי"ה מן אלהי"ם. תקונו עתה הוא שיחזור לחברם יחד, כמו שנבאר, והוא, כי בתפלת שחרית מנחה ערבית בג' ברכות ראשונות של העמידה, יכוין זה, כי בברכה א' דאבות כשאומר בא"י. יכוין בהוי"ה זו אל הויה דע"ב יודי"ן. ותכוין לחבר ולייחד עמה שם אהי"ה ביודי"ן. (יוד אֶלֶף הֵי וְיו יוֹד הֵי הֵי) ובברכה ב' דגבורות כשאומר בא"י יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דס"ג. ויחבר וייחד עמה שם אלהי"ם באופן זה והוא שיכוין בהוי"ה בניקוד אלהי"ם, יהו"ה כנודע. ובהוי"ה של ברכה ג' דקדושת השם כשאומר בא"י יכוין ביהו"ה דמ"ה דאלפי"ן. ויחבר וייחד עמה שם אדנ"י. (יוד א הֵא ד וְאוּ וַ הֵא י) ונמצא עתה כי בברכה ב' וג' כבר נתכוון אל חבר יהו"ה ואלהי"ם ויהו"ה ואדנ"י. שהם ב' כחות הדין אלהי"ם ואדנ"י, שמשניהם הכעס נמשך בגי' כנו'. ונתמתקו ע"י ההויות. ובברכה א' נתכוון גם למתק השרש של שני הדינים הנז' שהוא שם אהי"ה, אשר גם ממנו נמשך הכעס בהיותו מלא בהחיו"ן כנו', ונתמתק ע"י ההויות דע"ב. והרי נמתקו ג' מיני הכעס שהם השרש ושתי ענפין כנו"ל. גם צריך שיטבול ב' פעמים בכל שבוע, והוא ביום הג' וביום הו':

יחודים לתיקון הכעס

לכווין בתענית לתיקון כעס, (קנ"א תעניות) ומועיל ג"כ שלא לכעוס

אֶלֶף הֵא הֵי יוֹד הֵה א הֵההההה ייִיִיִיִיִי הֵההההה אֲדֹנָי אֱלֹהִים

יכוין בעת קיבוץ הציציות קודם קרי"ש בד"פ אהיה גימ' ציצית

אֶלֶף הֵה יוֹד הֵה אֶלֶף הֵה יוֹד הֵה אֶלֶף הֵה יוֹד הֵה אֶלֶף הֵה יוֹד הֵה

שלא יבשל בכעס - יכוין בג' תפילות היום בג' ברכות ראשונות שלהם

בשחרית בחתימת ברכת מגן אברהם יוֹד אֶלֶף הֵי הֵי וְיו יוֹד הֵי הֵי

במנחה בחתימת ברכת אתה גבור יוֹד י הֵי הֵי וְאוּ וַ הֵי הֵי

בערבית בחתימת ברכת האל הקדוש יוֹד א הֵא ד וְאוּ וַ הֵא י

ומשמיה דהבעש"ט חק' איתא לכווין בר"ת הפסוק

"במה יזכה נער את ארצו לשמור בדברך" - בין אאלך (נתיב מצוותיך)

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד):

להחזיר הרשע בתשובה וצריך שיכוין החוטא שהוא אלו הכונות שנכתוב על הסדר [ימי השבוע].

ביום א' קח יום ב' לך יום ג' סמים יום ד' נְטָף יום ה' וּשְׁחֵלֶת יום ו' וְחֻלְבָּנָה

ליל שבת קודש סמים יום שבת קודש וְחֻלְבָּנָה מנחה של שבת זְכָה

וביאור הענין הוא, כי כשהאדם עוסק בתורה,

יכוין תמיד ויצויר נגד עיניו שם הויה בא"ת ב"ש שהוא מצפן

יום א' מְצַפֵּין בנקוד קח

יום ב' מְצַפֵּין בנקוד לך

יום ג' מְצַפֵּין בנקוד סמים

יום ד' מְצַפֵּין בנקוד נְטָף

יום ה' מְצַפֵּין בנקוד וּשְׁחֵלֶת

יום ו' מְצַפֵּין בנקוד וְחֻלְבָּנָה

ליל שבת מְצַפֵּין בנקוד סמים

יום שבת מְצַפֵּין בנקוד וְחֻלְבָּנָה

מנחת שבת מְצַפֵּין בנקוד זְכָה

(דע"ה. כי מצפ"ן (הם שמות של) ב' פאות הראש, שהם עיקר יציאת הדיקנא. וגם שם זה הוא כללו' דיקנא דאריך אנפין, ודו"א, כנ"ל יחוד ה'. והנה כל הבירורים והתיקונים (שצריך לתקן ע"י תשובה) הוא כללות (ענין) הדיקנא (שענין הדיקנא הוא) לאכפיא (הדינים) וע"כ ננקדו כלם בניקוד פסוק זה, (של מעשה הקטורת) כי פסוק זה מסוגל למגפה ח"ו (שענין המגפה) הוא תיקון הז' מלכים (-תיקון ניצוצות שנשכרו בבריאת העולם) כדאיתא בהל' שחרי' דחול בס' הקרבנות):

יחוד 'מוגן' (שערוה"ק דף עז.).

מוגן בגי' ג"פ אל. טוב להישיר ההרהור. וז"ס "אנכי מוגן לך" (בראשית ט"ו)
הנאמר באברהם

אל אל אל

יחוד לעורר י"ג מדה"ר למלכות (שכינה הק')

וצריך שתמיד תשימנו לנגד עיניך, הנה אלהים במלוי יודי"ן הוא ש' כמנין מצפ"ן, שהוא תמורת הוי"ה בא"ת ב"ש, ויש בו י"ג אותיות בהיותו במלוי יודי"ן, (אלף למד הי יוד מס) ותכוין כי המלכות נקראת אלהים, והיא כלולה מן י"ג מדות שהם כנגד י"ג אותיות דמלוי אלהים. כי התחלתם של י"ג מדות דרחמים הוא שם ההוי"ה, כמש"ה ה' ה' אל רחום וחנן וגו' (שמות ל"ד) ואותה ההוי"ה תמורתה הוא מצפ"ן (גימ' ש' כמנין אלהים הנ"ל)

תכוין כי המלכות מתמלאת מן י"ג מדות הנז', הרומזות ב"ג אותיות אלהים

אלף למד הי יוד במם

מצפ"ן

גם תכוין כי ב' אותיות יש באלהים במלואו, והם מ' ה' שהם בגי' הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן (יוד הא ואו הא) של ז"א המשפיע בה

ז"א יוד הא ואו הא משפיע למלכות

אלף למד הי יוד במם

וזה השם הנז' דאלהים בכונה הנז', יהיה תמיד בין עיניך לעולם

יחוד להכרית הקלי'

אבגיתין

גם תכוין בשם אבגית"ן. והוא בגי' שו"ר, כי שם זה כורת כח המקטריגים והקליפות, העולים עד שש קצות העליונים, וז"ם השם הנז'

אבג

כי אותיות אב"ג שבו הם סוד ששה קצוות הנז' העולים בגי' אב"ג

יתין

ואותיות ית"ן שבו הוא לנתין המקטרג

גם אב"ג פי' שט"ן כמ"ש בתלמוד אבגא דבי רב:

יחוד "מצפ"ץ" לפתוחה הדיבור בקדושה (שערוה"ק דף מב.)

...וצוה אותי מורי ז"ל לייחד זה קודם היהודים שארצה לעשות, וזהו תכוין בשם מצפ"ץ. ותכוין בו שהוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא דעתיקא (אריך אנפין) ומ' תקוני דיקנא דו"א, באופן זה –

ב ארבעה ראשונות (דיקנא דאריך – כתר חכמה דדיקנא)

צ מן הבינה ולמטה.

פ מן החסד ולמטה.

ץ מ' תקוני דיקנא דו"א.

ואח"כ תעשה היהודים שתרצה. ...נבארהו בה בקצור. והנה מן הי"ג חוורתי דרישא דעתיקא שהם ג' הוי"ת. ארבעה נמשכים אחורי רישא. וארבעה (יורדים) כנגד פנים מצד הימין. וארבעה (יורדים) כנגד השמאל. והרי הם שתי הוי"ת שהם שמנה אותיות. והם (ה)שמנה חוורתי דרישא, נמשכים דרך ב' צדדי הפנים דעתיקא. ותחלה יורדים דרך (ה)גלגלתא עד שתי הפאות דרישא דעתיקא. ומאלו השתי הוי"ת יוצאים ב' שמות של מצפ"ץ מצפ"ץ בא"ת ב"ש. אחד מימין. ואחד משמאל. ומהם נעשים ב' פאות הראש דעתיקא. וכל פאה בגי' אלהי"ם. והיא בחינת דשערי המלכות דגלגלתא כנודע. וכשהוא ביודי"ן הוא בגי' ש' כמנין מצפ"ץ. ולפי שהוא בעתיקא. לכן אין נזכר בו אלהי"ם. רק מצפ"ץ שהוא תמורת ההוי"ת. ולא אלהי"ם ממש. ושם זה דמצפ"ץ שהיא הפאה של הראש מלכות שערי דרישא. ממנה משתלשלין כל י"ג תקוני דיקנא. וכולל כולם באופן זה. כי הארבעה עילאין הם בסוד מוחין והם מ' דמצפ"ץ. ונשארים ט' תקונים ונמנים מן הבינה ולמטה. והם צ' דמצפ"ץ והטעם הוא לפי שארבעה הראשונים הם בחי' כתר וחכמה. וכוללים רישא דעתיקא שהיא כתר וחכמה בלבד, כנודע. ולכן יש להם יתור ומעלה. ונמנים בפני עצמם. ואח"כ הט' אחרונים נמנים לכדם והם מן הבינה ולמטה. ולהיות כי גם יש יתרון אל הבינה מן השמנה תקונין שתחתיה. לכן חזר למנות השמנה תקונים אחרונים בפני עצמם, והם פ' דמצפ"ץ ואח"כ צ' אחרונה הם מ' תקוני דיקנא דו"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי ארבעה ראשונים הנכללים במ' דמצפ"ץ הם ג' בכתר. והם אור צה. אור מצוחצה. אור קדמון. (א"ה עיין בנ"ש ד' ס"ב ע"א שכ' ששורש דברים אלו הם בש' הצחצחות יע"ש) והרביעי הוא בחכמה:

יחוד "אותך קויתי כל היום" (תהלים כ"ה)

ר"ת קב"ו שהם אחוריים פשוטים של אדנ"י. (א אד אדנ אדני) ויכוין בג"פ מ"ב אותיות שיש בג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה שהם ג"כ בגי' קב"ו. ויכוין להמשיכם אל האחורים הנז', שהם במלכות להמתיקם.

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד ויו דלת. הי יוד.

ויו יוד ויו. הי יוד.

יהוה

יוד הי ואו הי

יוד ויו דלת. הי יוד.

ויו אלף ויו. הי יוד.

יהוה

יוד הא ואו הא

יוד ואו דלת. הא אלף

ואו אלף ואו הא

כתר המלכות

א אד אדנ אדני גימ' קב"ו

יחוד לרבי יהודה בן אילעי (שערוה"ק דף מד).

תכוין לשם 'יהודה' שהוא בגי' שלשים אותיות שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה. (יוד הי ויו הי. יוד הי ואו הי. יוד הא ואו הא) שהם סוד הזכר. ותכוין להורידם אל הנקבה באופן זה. שתכוין אל שם מ"ב היוצא מכל שם מאלו. (אלו המ"ב המופיעים למעלה) ...והנה ג' מ"ב...הם בגי' קב"ו ותורידם אל המלכות הנק' ג"כ יהודה כנודע. ותכוין בשם רבוע אחד א' א"ד אד"נ אדנ"י שיש במלכות שהוא ג"כ בגי' קב"ו ועי"ז תעלה המלכות עד הזכר ע"י ג' מ"ב אלו ויזדווגו ויתייחדו יחד. (אפשר ליחדו בכל צדיק ששמו יהודה) **יכוין בל' אותיות אלו שהם סוד הזכר**

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

ואח"כ יכוין לג' המ"ב כמו ביהוד הקודם שהם קב"ו. ולהמשיכם למלכות שהוא קב"ו.

יחוד "אמרי האזינה יהו"ה בינה הגיגי" (שערוה"ק דף לב):

אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי (תהלים ה') ר"ת חוץ מתיבת בינה הוא אהיה

ואהי"ה הוא בכינה כנודע, וזהו תיבות **בינה**

וס"ת אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי הם ל"ה בגי' אגלא

היוצא מן ר"ת ארבעה פסוקים והם

יהודה אתה יודוך אוזיך ירך בערף איביך ישתזוו לך בני אביך

גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו

לא יסור שבט מיהודה ומזוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה וכו יקחת עמים
אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו וברם ענבים סותה:

אמרי עם הכוללות הוא **רנ"ב** שהם מספר האיברים של האשה.

הגיגי בגי' אל והוא שם בפני עצמו ונקודו במבטאו הגיגי.

יחוד "כי רצו עבדיך את אבניה" (שערוה"ק דף לו):

"כי רצו עבדיך את אבניה" ר"ת אלהים דאלפי"ן **רצ"א** והכולל.

אלף למד הא יוד מם

"כי רצו עבדיך את אבניה" ס"ת הם בגי' **אמ"ת** שהוא אחי"ה פעמים אחי"ה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

וג"כ הם שבעה הויות דס"ג

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

ואת עפרה יחוננו ר"ת בגי' **אלהים** והוא הפשוט של מלוי הנז"ל דאלהים דאלפי"ן

ואת עפרה יחוננו ס"ת **תה"ו** לרמוז כי עי' **האמת** הנרמוז למעלה בס"ת תחלת

הפסוק מתקיים אפילו עולם **התהו** הנרמוז בס"ת אלו.

יהוד "אוּחֻזָּה בַּסַּנְסַנִּיּוֹ" (שְׁעֵרוּחָ"ק דָּף מֵב):

והוא נכון לעשותו בכל שעה שתרצה. או אם תרצה לעשותו קודם שתישן. או אחר שתישן בקומך אחר חצות. והנה אם תרצה לעשותו קודם שתישן, תעשה באופן זה. תאמר תחלה סדר ק"ש וכל שאר הסדר של קודם השכיבה כמבואר אצלינו:

ואח"כ תאמר פסוק זה **אוּחֻזָּה בַּסַּנְסַנִּיּוֹ וַיְהִי זֶא שְׂדִיךְ** (שיר ז') ותתחיל מן אוּחֻזָּה ולא מתחלת הפסוק ותכוין באמריך **אוּחֻזָּה** שהוא שם אחד קדוש מאד. ותכוין בנקודו ... ותכוין שהוא מלא ו והוא בגי' כ"ז כמנין כ"ז אותיות של התורה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

אח"כ תכוין בתיבת **בַּסַּנְסַנִּיּוֹ** שהם אותיות שם אחד היוצא מתיבה זו שהיא

סַּנְסַנִּיּוֹ

ותכוין בנקודו שהוא נקוד **וְרַב כּוֹז**.

ותכוין שג"כ הוא בגי' **רלז** כמנין **וְרַב כח**

ותכוין כי שם זה הוא סוד השדיים העליונים הנקראים **סַּנְסַנִּיּוֹ**.

ותכוין לאחוז בהם וליינק ולקבל מהם אור גדול. וזהו אוּחֻזָּה בַּסַּנְסַנִּיּוֹ.

ותכוין כי דדים אלו הם בהיכל אהב"ה של בריאה הנז' בפ' פקודי בזוהר.

ולכן תכוין אח"כ בר"ת וס"ת של אוּחֻזָּה בַּסַּנְסַנִּיּוֹ שהם אותיות **אוּחֻזָּה** לרמוז אל

הנז"ל ותכוין כי הוא שם קדוש, ותכוין שהוא דמילוי

אלף ואו הי בית.

אח"כ אמור פסוק **גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כּוֹז** (תהלים קמ"ז)

בגי' **סַּנְסַנִּיּוֹ** כנז"ל בנקוד **וְרַב כח** עצמו. ובגי' שלו.

ותכוין כי הוא סוד הדדים הנז' ותכוין שהם סוד **אלדד ומידד** באופן זה.

כי ב' פעמים ד"ד ד"ד הם שתי הדדים עצמם דד א' ימין ודד ב' שמאל. ולכן שם א"ל שהוא חסד נרמוז בדד א' ימני [שהוא אלדד]. ושני אותיות מ"י שהם חמשים שערי בינה

שהם גבורה נרמוז בדד ב' השמאלי שהוא מידד. ואלו הם ארבעה אותיות אל ים שבשם אלהי"ם. ותכוין שהם הו' הנשארת משם אלהי"ם היא באמצע ב' הדדים:

דד ימין אל דד ה מי דד דד שמאל

ואם תרצה לעשות יהוד זה בקומך משנתיך אחר חצות תעשה ככל הנז"ל. אלא שתקדים פסוק גדול אדוננו אל פסוק אוהזה בסנסניו:

יהוד "עולת תמיד העשויה" (במדבר כ"ה) (שערוה"ק דף עז):

עולת בנ' אב'יתן

תמיד בנ' אחי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן. (א"ש ע"ה).

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא

העשייה הם ש"ץ נימון שיש בתיקונא קדמאה הנק' א"ל דבדיקנא קדישא (תיקון הדיקנא הראשון כלול מכל הי"ג תיקונים וכל אחד יש בו י' ספירות הרי ק"ל, ונחלק לג' בחינות 'אל שדי' 'אל יהוד' 'אל אדני' הרי ש"צ נימון דע"ה)

בהר בנ' **אור** והם ב' חלקי התפארת

פיני בנ' ק"ל. והם אחו' דהוי"ה דמ"ה.

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא

לריח בנ' רמ"ח.

ניחח בנ' הוי"ה דע"ב וד' אותיותיה.

יוד הי ויו הי ע"ב יהוה ד'

ליהוה בנ' **אל יהוה**

(א"ש ע"ה. 'אשה' לא נזכר ונלע"ד שהוא אלהים עם ה' אותיותיו והכולל אלף לבמד' הי יוד במס)

יחוד "מה רב טובך" (תהלים ל"א) (שערוה"ק דף סז).

(מסוגל לשמועת התפילה וסידרו הרש"ש בכרכת שומע תפילה)

מה הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן

יוד הא ואו הא

רב ע"ב ק"ל דהוי"ה דאלפי"ן

יהוה יוד הא ואו הא ע"ב יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ק"ל

מה רב בגי' רמ"ח ע"ה.

והכוונה היא כי ע"י הוי"ה דמ"ה וע"ב ק"ל שלה כנו"ל שהם בגי' רמ"ח, ובהם נעשה המלבוש, שבו מתלבשים הצדיקים בג"ע ומלבוש הזה יש בו רמ"ח איברים.

טובך הוא ל"ו, שהוא מלוי דס"ג,

יוד ה' ואו ה'

והוא תיקון הי"ב מדיקנא דאריך אנפין שהוא פומא קדישא דיליה, שממנו יוצא ההבל שהוא בגי' ל"ו הנק' או"ר מקיף לכל כללות ז"א כי כבר ידעת כי יש לו מקיף א' פרטי, לכל אבר מן רמ"ח איבריו, ועוד יש לו מקיף לכל כללותו, ועוד יש לו מקיף שלישי המקיף לו ולנוק' ביחד, ...ונחזור לעניננו כי **הבל הנז'** הוא הנז' באדרא רבא (קל"ד ע"ב) דביה עתידין אבהתנא להתלבשא ביה. ונק' אחסנתא דאבוי ואמיה. הנרמז בתיבת "אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". יומין קדמאין דא"א. שיהיה להם אור מקיף מהבל הפה. וזש"ה אשר צפנת ליראיך הם האבות הנז'. הבל זה הוא בחי' מרע"ה שהיה גלגלו של הבל כנודע. ולכן זכה ליכתב בו פה אל פה אדבר בו כי השיג עד הפה העליון הוה. משא"כ האבות שלא השיגו לזה רק לעת"ל כנוז'. ובוה התקון הוא ענין ברכת שומע תפלה שהוא ברכת שומע תפלת כל פה. ...והם סוד ל"ז אלף עיבר דאתפשט ההוא **הבל כנוז'** באדרא רבא. והוא בגי' **טובך** ולכן נאמר במשה כי טוב הוא. גם נאמר בו ותצפנהו כנגד מ"ש כאן אשר צפנת ליראיך

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בגי'

יאהויהה יאהלוהים יאהוונהי

שהם היהודים שמייחדים הצדיקים אשר על ידיהם זוכים להתלבש במלבוש של הטוב וההבל הנז'.

אשר צפנת ליראיך ר"ת אצל

וזשחז"ל בין אצל לאצל הוו תריסר גמלי דדרישא. פי' בין אצל הא' שנקוד פתח לשון עבר ובין אצל הזה החווה עתה הנקרא אצל בניקוד (שב"א) [צירי].

צפנת ליראיך ר"ת ק"ך צירופי שם אלהים שהם כמנין שנותיו של מרע"ה.

לכן נאמר בו ראה נתתיך אלהי"ם לפרעה:

פעלת לחוסים בך [ר"ת] בני יב"ק

יאהלוהים

(מקיף לז"ן שהם הויה ואלהים)

נגד בני ר"ת ב"ן שהוא הוי"ה דהתי"ן

יוד ה"ה וו ה"ה

(מקיף לנ"ק שהיא הויה דב"ן)

אדם גימ' מ"ה

יוד ה"ה ואו ה"ה

(מקיף לז"א שהוא הויה דמ"ה)

יחוד ליראת שמים (שערוה"ק דף עד):

ירא את יהוה אלהיה

בני ומלך ועם שונים ר"ת בגי' ע"ד"י

ועם שונים אל תתערב (משלי כ"ד) ר"ת בגי' תש"ז ועם האותיות עולה תש"ך שהם עשר הויו"ת דע"ב דיודי"ן. (א"ש ויתירים ב' כוללים) ותכוין להמשיך מן מ' הויו"ת שבמ' ספי' המלכות וכלם ממלוי יודי"ן, אל ספי' המלכות התחתונה שעולה הוי"ה שלה ע"ב ויהיו תש"ך.

יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה

יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה

יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה יוד ה"ה ויו ה"ה

יוד ה"ה ויו ה"ה

ואלו המ' הויו"ת הם ג"פ ריו"ו. גימ' יראה, ריו"ו מימין, וריו"ו משמאל, וריו"ו באמצע.

גם ימשיך שם אלהיה ושם ע"ד"י הרמוזים למעלה. וימשיכם במלכות.

ובזה יועיל להמשיך האדם עליו יראת ה', אם יכוין תמיד בזה.

יחוד פסוק "אור זרוע לצדיק" (שערוה"ק דף סג).

אור זרוע לצדיק. ר"ת ל"ח והם ב' מלויים דהוי"ה דאלפי"ן י"ט י"ט

יוד הא ואו הא אחד ללאה

יוד הא ואו הא ואחד לרחל

(תחלת בנין הנקו')

ולישרי לב שמחה. ר"ת של"ו והם ג' פעמים יב"ק – שם הוי"ה ואלהי"ם

יאהלוההים יאהלוההים יאהלוההים

(דחיית הקטנות)

וס"ת אור זרוע לצדיק הוא ש"ע נהורין שהם

אלף לבוד אלף לבוד

(הארת א"א)

ונמשכים מן שני קפ"ד דאחוריים דהוי"ה דיודי"ן

יוד. יוד הלי. יוד הלי ויו. יוד הלי ויו הלי.

יוד. יוד הלי. יוד הלי ויו. יוד הלי ויו הלי.

אשר בתרין תפוחין דא"א עם כללותיהם

ס"ת של ולישרי לב שמחה הוא י"ז וטו"ב

והוא להמשיך מלמעלה (אור יסוד דאבא) עוד י"ז על בנ"ה (שהוא ז"א)

יוד הא ואו הא

ויהיו ס"ב שהם שני

אל אל

ויהיה השם

יוד הלי וו הלי

אור בני ר"ז, והוא

אל"ף לבמ"ד אהי"ה (א"ש עה"כ)

(לבנות את הנקו')

זרוע בגי' רפ"ג והוא

אלף למוד אל אדני וב' כוללים

(למתק דיניה למוחין שלה)

לצדיק בגי' הוי"ה דע"ב דיודיין ואהי"ה דיודיין עם הכולל,

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

(יחוד אבא ואמא להמשיך מוחין חדשים)

ועוד זרוע בגי'

אלף למוד

בגי' עם הכולל 'רי"ו' - מוחין חדשים שלה

אדני

שהיא הנוק' - עם הכולל ס"ו - הרי רפ"ג - זרוע

ולישרי בגי' תקנ"ו והם ג' פעמים

אלף למוד אלף למוד אלף למוד

ל"ב שמחה בגי' שפה גימ' אלהים פשוט ומלא

אלהים פ"ו

אלף למוד הי יוד במם ש

(נשלמת הנוק' ונקראת אלפים מלא)

וכל שמות אל שזכרנו כלם הם להמשיכם אל זה האלהים למתקו,

השם מן שמחה בא"ת כ"ש הוא ב'י"ס צ"ו והוא בגי' אהי"ה דיודיין קס"א,

אלף הי יוד הי (א"ש עם הכולל),

ונקוד מן אור זרוע לצדיק ולישרי

(ונמתקות הנבורות ע"י השמחה ועיקר החיות מניקוד היסוד דו"א)

וטוב לייחד זה היחוד באשמורת הבוקר בעת גילוי האור הגנוז. ובימות החול לכווין לגנוז האור

תוך יסוד דו"א עד לגילוי בשב"ק. דע"ה.

יחוד "עושה גדולות עד אין חקר" (איוב ט') (שערוה"ק דף עה:)

עושה הם אותיות ש"ע ו"ה. והוא כי ש"ע נהורין הם

אכף למד אכף למד

אר"ך בא"א. וק"ץ בד"א.

והם ש"ע נהורין דבתרין תפוחין (של אמא) מכאן ומכאן

אכף למד אכף למד

ותכוין להמשיכם לזו"ן שהם אותיות

ו"ה שב'עושה'

ועיי"כ יוסרו ויובדלו מהם הקלי' הנק'

'עש' שב'עושה'

ותכוין להסירם ע"י האש באופן זה.

כי אלהי"ם דיודי"ן ע"ה בגי' 'אש'

אכף למד הי יוד במם

ותכוין להמשיך אש מן אלהי"ם שהיא בינה אל הקלי' הנק'

'עש'

שהיו נאחזות באותיות ו"ה שהם זו"ן

והיו בתחלה 'עושה' ועתה יחזרו 'שעוה' ויותכו וימסו מפני האש.

וז"ם פ' "הרים כדונג נמסו" (תהלים צ"ז).

יחוד אחד מועיל אל השכחה (שערוה"ק דף כט:)

גם כאשר האדם יעשה עונות רבים. גורם לסלק שלשה אלפי"ן. שהם אותיות של"ג,

ולזהורידם לקליפות למטה. ועיי"כ נתנת השכחה באדם. ושוכח כל מה שלומד. כי כן

שלשה אלפי"ן הנז' הם ג"כ בגי' שכחה. וכאשר האדם חוזר בתשובה. ומכוין להחזיר

ג' אלפי"ן הנז' למקומם. תוסר ממנו השכחה (יחוד זה ג"כ לתשובה למרוח השלג על מצחו וכו')

אכף הי יוד הי

הי יוד הי

אכף הה יוד הה

הה יוד הה

אכף הא יוד הא

הא יוד הא

אכף אכף אכף גימ' שכחה

יהוד לבעל תשובה (שער היהודים כ"ג: ומובא ג"כ בשערוה"ק דף ט:)

יכוין ב' פעמים יב"ק שבפרק כ' בתהילים. הא' בראש המזמור בר"ת

יענד יהו"ה ביום צרה בגי' יב"ק.

והב' הוא בסוף המזמור בר"ת

יעננו ביום קראנו ר"ת יב"ק.

גם פסוק **"כי אני ה' רופאך"** (שמות ט"ו), יש בו ד' יודי"ן. וטוב לאמרו בכל יום. ולכוין בו. להסיר מעליו הקליפות. ע"י ד' יודי"ן אלו. שהם ד' יודי"ן של שם הוי"ה דע"ב דיודי"ן.

יוד ה' וי' ה'

(אמר שמואל מה שנלע"ד הוא. שיאמר כל הפסוק. האמנם הכוונה תהיה בד' יודי"ן שבארבע תיבות הנז'. ועדיין צ"ע. כי במלת רופאך אין בה יו"ד ואפשר שמעות נפל ואפשר לומר יו"ד של מלת עליך)

ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוך ויהישר בעיניו תעשה

והאזנת למצוותיו ושמרת כל זקיו כל המזולה אשר שמת

במצרים לא אשים עליך כי אג' יהוה רופאך

ובסידור הרש"ש כתב כך **כי אג' יהוה רופאך**

יהוד "פקח עיניך" (שערוה"ק דף ז:)

אמר חיים הכותב, שמעתי ממורי ז"ל, שראוי אל האדם שיכוין בקומו אחר חצות לילה, בפ' פקח עיניך וראה שוממותינו, (דניאל ט') ולכוין כך במחשבתו, כי פק"ח בגי' שם הוי"ה מ"ה דאלפי"ן, ושם אהי"ה דאלפי"ן, והוא בגי' קמ"ג,

יוד הא ואו הא אלף הא יוד הא

ושניהם הם בגי' פק"ח

ותאיר בהם מן שם אהיה דיודין

אלף ה' יוד ה'

שהוא בגי' כמנין עיניך ע"ה, והוא קס"א, והוא מועיל מאד אל האדם.

יחוד "אמת קנה ואל תמכור" (משלי כ"ג). (שערוה"ק דף עז).

(דע"ה ... כבר ידעת שורש הבל"ל הוא ל"ז מילוי ס"ג, והנה יציאתו מיסוד דו"א, לאויר שבין נו"ה, מיסוד דאימ', וממנו נעשית הנוק'. מלבד הבל היוצא מיסוד אבא, ויעויין ביהודי השובבים ... אהי"ה פ' אהי"ה שגני' אמת שהוא ז"א הנק' אמי"ת הנז'. וגם ביהוד ליל שבת קודש שנקר' אמת הדעת דו"א. והשתא קאמר אחר התפשטות החו"ג עד היסוד דו"א, ונתמתקו כראוי כידוע שנקרא יוסף, וגם יציאת כל בחי' ההבל מפי העמרה שממנו נעשה הנוק' שהיא אדנ"י מלא, אנו מכוונים לעלייתם בסוד או"ח עד חב"ד דו"א לכפילת החסדים כידוע...)

אמת כ"א פעמים

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

(דעת דו"א הנקרא אמת)

קנה ע"ה יוסף בגי' ג' הויות דב"ן

יֹד הֵהּ וּו הֵהּ יֹד הֵהּ וּו הֵהּ יֹד הֵהּ וּו הֵהּ

(דעת מתפשט ליסוד)

ואל בגי' ל"ז – מלוי דהווי"ה דס"ג.

יֹד הֵי וְאֵן הֵי

(גימ' 'הבל' – ויוצא מיסוד דו"א לבנות הנוק')

תמכור עם ה' אותיותיו תרע"א. והוא בגי' אדני במלואו.

אֵלְךָ דִלְתָּ נֹן יֹד

ויכוין להעלות כל הנ"ל (באור חזור) אל אמת שהוא אהיה פ' אהיה (דעת דו"א)

יחוד "מה רבו מעשיך" (תהלים ק"ד) (שערוה"ק דף עח:)

מה רבו מעשיך ר"ת בגי' פ"ר כמנין מנצפך

מה רבו מעשיך וס"ת א"ל.

מה במלואו מ"ם ה"א. והוא בגימ' אלהים

יחוד "לך אמר לבי בקשו פני" (שערוה"ק דף עה.)

(ענין היחוד להמשיך מוחין דתכונה כמו בעת קריאת שמע. דע"ה.)

לך אמר לבי בקשו ר"ת בגי' הוי"ה דס"ג

יוד הי ואו הי

(ו"ק הגדלות דאימא)

פני את ר"ת כסא

(כסא רחמים – כחב"ד)

את פניך ר"ת כסא

(כסא דין – ו"ק מלכות דבריאה)

פניך יהוה אבקש ר"ת צ"א

יאהרונהי

(זו"ן המקבלים ס"ג)

והם ב' כסאות ושתי חיות ששמים ישראל.

והם יש"ם (כסא רחמים) וישראל זומא (כסא דין)

יחוד נר (שערוה"ק דף כא:)

ג' יהודים הם... וכיארם הוא יהו"ה ואהי"ה כתר ז"א עם כתר נוקביה. ויהו"ה אלהי"ם מוחין דז"א עם מוחין דנוקביה. ויהו"ה אדני"ם הם ז' תחתונות דז"א עם שבעה תחתונות דנוקביה. וג' יהודים אלו הם בגי' נ"ר וכלם הם בזווג זו"ן. וכנגדם נ"ר ב' למעלה בזווג או"א ממש. עד"זו"ם היוב האדם להדליק בכל ליל שבת שתי נרות. וטור רס"ג, והכל בו שם, מכיאו ב"ן לרמוז אל ב' זווגים אלו שהם זווג דאבא באימא. וזווג דז"א עם נוקביה.

יאההויהה	יאההויהה
יאהלוההים	יאהלוההים
יאהרונהי	יאהרונהי

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בגי' היחודים שמיחדים הצדיקים (שערוה"ק סז:)

ועיין בדרושי חנוכה בדרכי העבודה שג' היחודים הם כנגד כתר – רצון ליחוד ה'. חב"ד – מחשבה ביחוד ה'. חג"ת נהי"ם – הרגשת ועשית היחוד. א"נ בחינת חב"ד חג"ת נהי"ם. חב"ד – מחשבה, חג"ת – דיבור – הרגשת. נהי"ם – מעשה. ובכל עת צריך לידבק באלו היחודים (ים החכמה)

יחוד "דבקה נפשי אחרִיך" (תהלים ס"ג) (שערורח"ק דף עח.).

(דע"ה היחוד הקדוש הזה הוא בנין הנוק' אב"א ופב"פ, בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו וכו' וזהו "דבקה נפשי שהיא בחי' נוק' קדישא (נפש) אחרִיך בסוד האחוריים, ואח"כ "בי תמכה ימיניך" בסוד הפנים. והנה כשהיא באחור שנבנית ע"י הגבו' צריך שיתמתקו הגבו' בתחלה, וזה אומר "דבקה" כשהיא דבוקה עמו באחור הוא גי' תצ"ג ע"ה. והוא חצי שם אבגית"ץ ועוד להדיא גי' אגת"ץ של הנוז, ועם מלת ב"י ראש חצי האחרון של הפ' הוא אבגית"ץ (שהוא) ראש שם בן מ"ב הנק' גבורה. וזה חסד שבתחלת שם בן מ"ב. וז"א ראש הגבו' כי סתם הגבורות בכל מקום שהם לנוק' מתכנים, וזה הורא' מתוק הגבו' בלקחתם באחור, וזה ג"כ ר"ת דנ"א כי בתחל' קודם בניינה היתה נקו' בלתי שום פרצוף, ואח"כ נבנית כל נקודה ונקודה שבי' נקודות בסוד פרצוף (י' נקודות בכל פרצוף) ובמקום שהיתה בת י' נקודות, עתה תהיה בת י' פרצוף. וז"ש עם י' אדנ"י שכל נקו' תהיה בת י"ם. ואח"כ תהיה פב"פ, וזהו בי תמכה ולא דבוקה כבתחלה בכותל א' אלא תמכה ימיניך בסוד וימינו תחבקני, ואז נק' בתי מצד מוחין דגדלות דאבא שלא זו מחבבה עד שקראה בתי, כי כל בחי' מוחין דאימ' לאחור מתכנים, וכל מוחין דאבא (לפנים...)

דבקה בחלוף את ב"ש

קש"ד"ץ

והוא בגי' **צתג** (א"ש ע"ה)

גם הוא בגימ' (וכן הוא בחילוף אי"ק בכ"ר. שע"ח)

אגת"ץ

ועם מלת **ב"י** שהיא ראש חצי האחרון של הפסוק ע"ה הרי

אבגית"ץ

שהוא ראש הגבורות שבנוק' דז"א

(למתק הגבורות כשהיא באחור)

דבקה נפשי אחרִיך ר"ת דנ"א ועם י' של בי הרי אדנ"י

(שבתחילה היתה י' נקודות, ועכשיו י' פרצופים)

בי תמכה ימינך ר"ת בתי

(מוחין דפנים - שמקבלת מוחין דאבא ונקראת בתו)

יהוד הצדקה (שערוה"ק ל.)

וענינו להוציא ניצוצות מניהנם ע"י מצוות הצדקה – כל יום לפי בחינתו
יום א' – חסד. לתקן י"ג ניצוצות של קרה, ע"י שם יוד, **יוד הא, יוד הא ואו, יוד**
הא ואו הא ע"י **אלישע הנביא**. והמלאך הקדוש **אוריאל** והעבודה – הסתכלות
 עינים בד' אמות.
יום ב' – גבורה. לתקן ו' ניצוצות של יתרו ע"י שם הקדוש **יה, יוד הא ואו הא**. ע"י
רבי יוחנן בן זכאי והמלאך הקדוש **מיכאל** והעבודה – לשמור האזנים משמוע ברע.
יום ג' – תפארת. לתקן ט' ניצוצות של יובל, ע"י שם **יאהרונהי** ע"י **רבי יהודא**
הנדוואה, והמלאך הקדוש **אבתריאל**. והעבודה – זהירות משיחה במילה וליצנות.
יום ד' ח' – נצה והוד. לתקן י"ב ניצוצות של דתן ואבירם ע"י ק"כ צירופי אלוקים, ע"י
רבן גמליאל, והמלאכים הקדושים **רפאל וגבריאל** והעבודה – לא ליסתכל ברע.
יום ו' – יסוד. לתקן ח' ניצוצות של יבל, ע"י שם **יה אדני** ע"י **באלי**, והמלאך הקדוש
גוריאל והעבודה – חוטם מלהריח ברע.
שבת קודש – מלכות. לתקן כ"ב ניצוצות של למך ע"י שם הקדוש **יוד הא ואו הא**
אלף דלת זון יוד ע"י **רב מלכיו**, והמלאך הקדוש **מטטרון** והעבודה – ידיעה ועסק
 בחכמת האמת.

הגנו מוכן ומזומן לקיים מצוות עשה של צדקה לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה,
 יה בזה, ביחודא שלימ, בשם כל ישראל. לאוקמיה שכינתיה מעפרא.

ע"י נתינת צדקה האדם
 בא ג"כ למדריגה יותר
 גדולה שיוכל לפעול
 הכל. (נועם אלימלך דברים)

הרה"ק בעל האמרי יוסף
 מספינקא. אמר על
 עצמו, שהוא חד בדרא
 בצדקה, לא בגלל שנותן
 הרבה אלא בגלל שמיחד
 יהודים עליונים בנתינת
 הצדקה.

י	חמיש	ה	דחילו	ו	קוב"ה	ה	ושכינתיה
י	אהבה	ה	יראה	ו	ז"א	ה	–טוקניה
י	הפסטה	ה	אכעוה	ו	זרע	ה	אכעוה
י		ה	הגותן	ו	הגותן	ה	העני
י	רומז על בחי'	ד	לזה ועניה	ו	רומז על בחי'	ה	רומז על בחי'
י	אחור בלאחר	ק	ירידה לחיט'	ה	יחוד שלם	ה	

וכל משכיל על דבר גדול ונפלא כזה ימצא מוט"ד כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו הכל לפי רב
 המעשה דהינו מצות הצדקה הנעשה בפעמים רבות להמשיך חיים עליונים ליחד עליון פעמים
 רבות (תניא. אנה"ק כ"א)
 שיעשה האדם מצוה אחת אז תתראה (הארחה) מאירה, אך מצות הצדקה תאיר כל השבוע ההיא.
 בסוד "וצדקתנו עומדת לעד". (תהלים קיא) (שערוה"ק דף ד')

יהוד השתטחות בקברי צדיקים (שערוה"ק דף למ):

...בכל היהודים שיש בעולם אם אתה מייחד אותו בהשתטחך על קבר הצדיק ממש. צריך שתכוין כי ע"י השתטחותך עליו אתה גורם שגם הצדיק ההוא. גם הוא ישתטח נפשו ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר. והזר לחיות ונעשים עצמותיו בחינת גוף אל הנפש המשתטחת ומתפשטת בתוכם. וזו הנפש היא אותה הנשוארת בקבר כנודע. והרי הצדיק ההוא באותה שעה כאלו הוא חי בגוף נפש. ואם אתה מייחד היהודים בביתך, שלא על ידי השתטחות. אין צורך אל הכונות הנז'. אמנם לעולם צריך שתכוין. בין אם הוא בכחינת השתטחות. בין אם הוא בביתך. תכוין בכל היהודים כלם. להעלות נפשך ונפש הצדיק ההוא קשורים יחד. ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש אשר נפש הצדיק ונפשך תלויים בו באדה"ר, ותכוין לעורר אותו המקום... וזו תעורר את שתי הנפשות ביחד. ותעלה למעלה בסוד מ"ן. (ענין מ"ן – מיין נוקבין – השתוקקות התחתון, ועי"ז העלאת ניצוצות למעלה. ועי"ז מוריד השפעות למטה, ונקראים מ"ד – מיין דוכרין. וזהו יהוד שלם).. גם עיקר הכל תלוי שתכוין בהשק גדול נמרץ ובשמחה. וגם בהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

...ענין דבקות עם הצדיקים והשתטחות על קברם לאדבקא רוחא ברוחא ונפשא בנפשא כנו' בזוהר פ' אחרי מות (דף ע"ג) וז"ל ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי והוי. אזלי ומודעי לנפשיהו דצדיקיא, ובכאן על קברייהו אינון דאתהו לאודעא להו מ"ט דשוין רעותייהו דילהון לאתדבקא נפשא בנפשא וכו' ולהזדכך זכך רב. ולהתקדש קדושה נפלאה. ולהתענג ענג עצום. לחוות בנועם ה'. לדעת איזה דרך ישכון אור בכל מעשיו. ויודיעוהו דברים אמיתיים. לא יחמיאו השערה. ובלבד שיתנהג בקדושה ובענוה וביראת חמא. וישים השם הנכבד והנורא לנגדו תמיד. לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה. ברחימו ורחילו, לייחדא שם ו"ה ע"י י"ה והנה אין ספק שלא ידמה האדם, כי הצדיקים בפטירתם והיותם שוכני עפר. במילים מן העבודה והיהוד ח"ו. כי הם מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה המייחדים חכמה עם בינה, בסוד נשמתם. ות"ת עם מלכות, בסוד רוחם. ומ"ן דידה בסוד נפשם. ומה גם בחצי הלילה שהוא משתעשע בסוד רוחי הצדיקים שבג"ע כמבואר בזוהר (פ' לך לך צ"ב)... שסוד עבודתם וייחודם בהיותם בחיים. הולכים ומתחדשים ומוסיפים כח למעלה מידי יום ביום. ומאירים באצילות אור לאין ערך, בכל יום נוסף על חבירו, האמנם אחר פטירתם מייחדים, כאשר כבר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם שם מתפללים על החיים כנודע, בפ' שמות (דף י"ז) [ובפ' אחרי דע"א]. כמו שמצינו באבות העולם, שהם מתפללים על החיים, כנודע בזוהר בפ' שמות ובמרא מס' מצינא פ' הפועלים בעובדא דר' חייא ובניו, ומבואר שם בס' הזוהר שאלמלא תפלת המתים, לא היו החיים מתקיימים, ואחרי שהקדמתי לך שהם עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשותם ונשמתם למעלה בעולם העליון, הנה כאשר ייחד האדם היהוד העליון, ויכוין לעשות כל יהוד כנגד הנוגע לו. הנוגע לנפש לנפש. (–העלאת מ"ן ע"י המלכות – נוק') והנוגע לרוח לרוח. (–הורדת מ"ד ע"י ז"א. ועי"ז ליחד ז"א ונוק'). והנוגע לנשמה לנשמה. (–העלאת מ"ן ע"י הנשמה ואמא. והורדת מ"ד ע"י נשמה לנשמה הנקראת 'חיה' ע"י אבא) ויכוין לדבק נר"ן של הצדיק ההוא ביהודים אלו. כל אחת בנוגע לו. וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנר"ן של אותו הצדיק בשעת היהוד. הנה אז בלי ספק תדבק נפשו בנפשו ורוחו ברוחו בסוד נפשם. עכ"ל שערוה"ק

א

יכוין לדבק ולקשר נשמתו
עם נשמת הצדיק

ובכח שם ס"ג

יוד הוי ואו הוי

לעורר מ"ן דאמא

ה אהיה

א

יכוין לדבק ולקשר נפשו
עם נפש הצדיק

ובכח שם ב"ן

יוד הוה וו הוה

לעורר מ"ן דנוק

ה אהני

ב

יכוין לדבק ולקשר היה שלו
עם היה של הצדיק

ובכח שם ע"ב

יוד הוי ויו הוי

לעורר מ"ד דאבא

י יהוה

יחוד או"א

ג

וייחד או"א

יאהיהיה

בכח שם ע"ב

יוד הוי ויו הוי

ב

יכוין לדבק ולקשר רוח שלו
עם רוח של הצדיק

ובכח שם מ"ה

יוד הא ואו הא

לעורר מ"ד דו"א

ו יהוה

יחוד זו"ן

ג

וייחד זו"ן

יאהדוניהי

ולייחדם בכח מ"ה

יוד הא ואו הא

עוד יהודים להשתטחות "יחוד חוטם פה" וכן "יחוד לשאלה" וכן כל היהודים נתקנו
בעיקר לייחדם על קברי צדיקים.

הצדיקים אשר קברותיהם נעלמים מבני אדם, ואינם ידועות להם, אלא לפרטים, כמו
אלו שנכתוב בעהי"ת בשער הגלגולים, הנה התפללות שהאדם מתפלל עליהם, הם

יותר מתקבלות לפני הקב"ה, ויותר נשמעות (שערוה"ק כד:)

מוטב לייחד אצל צדיק שקברו לבד. ולא בבית הקברות, שיכול להתעבר בו רוחות רעות, אם לא תיקן עצמו

בְּשִׁירְגִיל לְשִׁמְחַ נִפְשׁוֹ בְּה' עַל יְדֵי הַתְּבוּנָנוֹת בְּגִדְלַת ה', הָרִי בְּאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא אֲתַעְרוּתָא

דְּלַעְלָא, וְכוּלֵי הָאֵי וְאוּלַי יַעֲרָה עֲלָיו רוּחַ מְרוֹם, וְיִזְכֶּה לְבַחֲיַת רוּחַ מְשַׁרְשׁ אֵיזָה צְדִיק

שֶׁתַּעֲבֵר בּוֹ לְעֵבֶד ה' בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּית, בְּדַכְתִּיב "שְׂמַחוּ צְדִיקִים בַּח" וְתִתְקַים בּוֹ בְּאֲמַת

הַשְּׂבוּעָה שְׂמֵשְׁבִיעִים "תְּהִי צְדִיק" (תניא פ"ד)

יהוד 'החיוורת'י

ענין היחוד בקצרה.

להמשיך הארות מי"ג חיוורת'י

(הם אורות היוצאים מגולגלתא - כתר דאריך אנפין - והם ג' שמות הויה כמילוי יודין - ע"ב)

אל י"ג נימין

(הם אורות היוצאים מקרומא דאוורא - מוחין שבתוך כתר דא"א, והם בצורת שער הראש - והם

י"ב יודין, ועוד אחד הכלול מי"ב יודין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג יודין)

ואל י"ג תיקוני דיקנא

(הם אורות היוצאים ממוחא סתימאה - חכמה דא"א, והם בצורת שער זקן - והם י"ב ווין ועוד

אחד הכלול מי"ב ווין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג ווין)

וג' הארות נמשכים - הארת אותיות. הארת נקודות. הארת טעמים.

והנימין מכסין את פני אריך אנפין, ועכשיו מכוונים לסלקם לצדדין ולחברם

שם עם שער הדיקנא ועי"ז מתגלים פני א"א ויוצאים ממנו הארות גדולות

ונעשה עת רצון' ונמשכים השפעות עליונות בכל העולמות.

הוא היחוד העליון מאד בי"ג תיקוני דיקנא עילאין דאריך... וכל רצונו של

מורי זללה"ה שזה היחוד יהיה יותר מורגל אצלי בקביעות לעשות ובה

אשיג מאד (שער היחודים פ"ז)

סדר היחוד

עיקרו הוא מר"ח אלול עד יוח"כ (והוא מסוגל בזה החדש כי בו נפתחים שרשי י"ג מדות

הרחמים די"ג תיקוני דיקנא). ואמנם הוא טוב מאד, בכל עת ובכל שעה בכל השנה כולה.

והעיקר הוא בליל שבת אחר הסעודה קודם הצות לילה. או בלילי החול אחר הצות

לילה. כי אז הוא עיקר עת רצון. גם הוא טוב להשתטחות על קברי צדיקים והוא

המובחר כי על ידו מתעוררים כל המצחים וכו'. וכונת יהוד זה הוא להאיר מן י"ג

חיוורת'י דרישא חורא. (אריך אנפין) מדריגה אחר מדרגה עד ז"א. לעוררו אל זווג עם

נוקביה. יהוד זה להמשיך מן [דעת] עתיק עד זו"ן לזווגם ולהמשיך לך הארה שתשיג

בסודות.

ואלו הג' ע"ב הם החיוורת'י גולגלתא דאריך אנפין הנמצאים מאור חוזר דנצח הוד

דעתיק יומין המתלבש בתרין אודנין ובתרין עיינין דאריך אנפין, (ואחר התלבשותם באריך

אנפין יוצא הארתם לחוץ מגולגלתו ונקרא אור חוזר) ומהם נמשכים ומאירים לי"ג נימין (י"ג הארות

בצורת הבילות שער היוצאים מ-) דאוורא (דא"א) ולי"ג תיקוני דיקנא (י"ג הארות בצורת דיקנא של

א"א) ולעיינין (של ז"א, לבסוף)

י"ג חיוורתני דא"א הם ג' ע"ב שיש בהם י"ב יודין, ומ' וויין, ג' דלתין וו' ההין.
ותכוין כאילו אתה רואה ג' ע"ב

יְהוָה הֵי וְיֵהוּ הֵי יְהוָה הֵי וְיֵהוּ הֵי

אלו הם י"ב נימין דרישא תנינא אוירא הנמשכים מכה אור חוזר דנצח הוד דעתין
ותמשיך ותאיר בהם מ"ב יודין דחיוורתני.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

נימא הי"ג הכוללת תמשיכנה מהי"ב יודין הראשונים אחר שהאירו לעיניך.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

ויכווין להמשיך ולהאיר מט' ווי"ן דחיוורתני לתיקוני דיקנא דא"א, ויתחברו אלו הט'
ווי"ן עם ג' ווי"ן אשר שם בנ' קס"א של מלבושיהם ויהיו י"ב תיקוני דיקנא

יְהוָה הֵי וְיֵהוּ הֵי יְהוָה הֵי וְיֵהוּ הֵי

אֵלֶּף הֵי יְהוָה הֵי אֵלֶּף הֵי יְהוָה הֵי

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

תיקון הי"ג ונקח תמשיכהו מהי"ב תיקונים הראשונים

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

להמשיך מג' דלתין דג' שמות ע"ב דחיוורתי נקודות לי"ב נימין.

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

להמשיך מג' דלתין עצמם נקודות לנימא הכוללת.

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

להמשיך ולהאיר מג' החין ראשונות דג' שמות ע"ב דחיוורתי,
נקודות לי"ב תיקוני דיקנא

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

להמשיך ולהאיר מג' החין שניות דג' שמות ע"ב דחיוורתי, נקודות לתיקון הי"ג

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי יְרֵד הַי וַיֵּר הַי

וכשמסתלקים הנימין מעל פני א"א אז יוצא אור גדול מנהי"ם דעתיק המתלבשים במצחא דא"א ובעיינין ובהוטמא ועי"ז יתחברו הנימין עם תיקוני דיקנא, ויאירו היודין בוין. ונקודות היודין יתחברו בנקודות הוויין ויאירו בהם אור נוסף גדול מלכים לעבדים. וכן טעמי היודין שהם זכרים יתחברו עם טעמי הוויין שהם נקבות ויאירו בהם.

י"ב נימין דשערי מתחברים עם י"ב תיקוני דיקנא

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

נימא הי"ג עם תיקון הי"ג

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

נקודות י"ב נימין דשערי מתחברים עם נקודות י"ב תיקוני דיקנא

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

טעמי י"ב נימין דשערי מתחברים עם טעמי י"ב תיקוני דיקנא

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך יך

ואחר שהמשכת האור הגדול הזה תכוין להמשיך כמו שכתוב בתפילה שלפניך

תפילה אחר היחוד (בדמעות שליש אם הוא בחול)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתתגלה עתה על ידי עת רצון העליון ותאיר ברצונך בכל העולמות אשר בראת, ותשפיע עלי הארה לשוב בתשובה שלימה לפניך, ותפתח לי שערי חכמה בינה ודעת (חכמיאל שמיאל עזריאל) לידע ולהבין סודות צפוני תורתך הקדושה כדי שנעבוד אותך עבודה זכה ותמה בלב שלם, ותרצה עינותינו, ותעננו. ותחון אותנו במתנת חנם בעת רצון זאת שהיא התעוררות רצון העליון – מצחא דאריך אשר גנוז בתוכו יסוד דעתיק.

(ע"י שאני מכיין להמשיך מסוד אר"ע מאור העליון מכינה דעתיק אחר שנמשכו והאירו י"ב יודין דהוורתא ל"ב נימין, והמ' ווין למ' תיקוני דיקנא, אנו ממשיכים ומאירים להם בנקודות ומעמים מהאותיות הנשארות בזה)

ולהמשיך אור הבינה דעתיק דרך הוי"ן, **עד המצח דא"א**, ששם גנוז יסוד דעתיק, ויוצא אורו לחוי"ן, והאור של הבינה שבחוי"ן יכנס לפנים, ויפגעו זה בזה, ויאירו אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דאר"א** ויאיר שם אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דז"א**, ויאיר שם, ועי"ז אתכפיין הדינים אשר שם, וירד האור ההוא **עד העינים דז"א**, ועי"ז יהיה בו כח להסתכל במצחא דעתיק ויקבל אור גדול משם.

מחכמה דעתיק

לבינה דעתיק

אֱלֹהִים

למצחא דאריך

אֱלֹהִים

למצחא דאר"א

אֱלֹהִים

למצחא דז"א

יְהוָה

ותכנין להמשיך אור מן חכמה דעתיק אל אהי"ה הא' שבבינה דעתיק ששם גנוז חכמה דעתיק.

ותמשיך האור אל אהי"ה השני שבמצחא דא"א שבתוכו הדעת דא"א ובתוכו היסוד דעתיק.

ואח"כ תמשיך הארה זאת אל אהי"ה הג' שהוא **במצחא דאר"א**.

ואח"כ תוריד האור הזה **עד מצחא דז"א** שבתוכו הדעת דז"א ובתוכו יסוד דאר"א ושם יש שם הוי"ה:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שעל ידי המשכת האור הנזכר שהמשכתי שתתגלה החכמה וסודותיה בהוי"ה הזאת, וימשך אלי מזאת ההוי"ה ידיעה וגילוי סודות התורה שיוודיעוני מן השמים. ותכנין כי אלו המצחים הנז' הם בסוד יסוד ודעת שהם ספירות המורים על הזיווג לכן תכנין שע"י כח אור המצח העליון שהמשכתי יזווגו זו"ן. **יְאֱהֲדוּנְהִי**

סוד יחודי האותיות

כשעלה ברצונו ית' לברוא את העולם להיטיב לברואיו צמצם הקב"ה את עצמו (שענין עולם הוא העלם אלוקות, והעבודה, לגלות שוב את אורו ית"ש בעולם, ובתחילה היה הכל מלא מאורו ית' ע"כ הוצרך לצמצם מקום) ולהיכן צמצם את עצמו, שמעתי מפי מורי ז"ל שצמצם עצמו בתוך האותיות התורה שבהם ברא את העולם, ואמר שזה הפירוש 'כביכול ב"ה' ר"ל ע"י כב' אתוון יכול הקב"ה להיות בזה העולם, והצדיק העוסק בתורה לשמה בקדושה הוא ממשיך את הבורא ב"ה ויתעלה בתוך האותיות של התורה (נוע"א וירא)

ובדרושי המלבוש (דרושים שאמר האר"י הקדוש לתלמידו הראשון מהר"י סרוג, ומהרח"ו לא ביאר מאלו הדרושים כי אם ברמזיה אחת. והם עוסקים בעולמות אשר למעלה מעולם האצילות) נתבאר שאחר שצמצם השי"ת את אורו הגדול נשאר עדיין רשימו (רושם) של אורו ית' שם' ומהארה זו נעשו אותיות התורה והם א' ב' ג' וכו' לפי הסדר זה תחת זה, אך עדיין היה אור גדול ולא יכל העולם להתקיים, ע"כ קיפל הקב"ה חצי הלבוש, והעלאו למעלה, ונעשה ב' שורות אותיות זה ליד זה א-ל, ותחתו ב-ם ותחתו ג-נ וכו' וזה סוד צירוף א"ל ב"ם, והם י"א צירופים כנגד י"א ספירות (ובהם כלולים הרבה צירופי אותיות בסוד רל"א שערים, ויש עוד סדרי אותיות כגון א"ת ב"ש וכו', וכן אה"ם בט"ע וכו' אי"ק בכ"ר וכו' ועוד ואכמלה"ב) ובאלו הצירופים ברא הקב"ה את העולם שכל דבר שבעולם יונק מאלו הצירופים בסדר, ובשינוי, בחילוף, ובתמורה, כל דבר לפי מעלתו וקדושתו מתהווה מאותיות אחרות.

ובספר הקדוש **ספר יצירה** נתבאר מהלך צירוף האותיות בסוד 'אש רוח מים' והאיך נמצאים ב'עולם שנה נפש' ונהלקים לאותיות אמ"ש והם שורשי העולם, ולמטה מהם אותיות בג"ד כפר"ת, והם בחינות ההנהגה בחסד ודין, ולמטה מהם אותיות הו"ו חמ"י לנ"ם עצ"ק שהם י"ב גבולי אלכסון הכוללים כל פרטי העולם ואכמלה"ב.

וצדיקים הקדושים היו מתקשרים בקדושת האותיות ובאור הגנוז בהם ועי"ז היו זוכים לכל הקדושות וההשגות אלוקות והדביקות. וכן היה דרכו בקודש של **הבעש"ט** חק' בהתקשרות לאותיות עצמן, כדאיתא **בתולדות יעקב יוסף** בענין תורה לשמה, לשם האות. והבן. (ואפשר זהו חידושו באהבת כל אחד מישראל בסוד

ס' ריבוא אותיות לתורה, כל אחד לעצמו קדוש, גם בלי צירוף אות אחרת, היינו בלי משמעות לעצמו, והבן).

ובאהב ישראל (פר' ויצא) כתב וז"ל: כל אות מאותיות התורה שהם כ"ב אותיות אשר המה נראים קטנים בכתבתן אכן בשרשן הרמה בקודש אין לשער ולהעריך גודל מהותם ואיכותם של כל אות, והם עולמות הקדושים והטהורים, ובכל אות יש אלפי אלפים רכבות נשמות אשר כל אחד ואחד (מתפרט) בסוד נפשין רוחין ונשמתין, וע"י היו הקדמונים הק' משתמשים בשמות הק' בקדושה ובטהרה כי הם מדבקין את עצמן להאותיות הק' בסוד נפשין בנפשין רוחין ברוחין נשמתין בנשמתין, ועי"ז היו יכולים לפעול להמשיך הדבר אשר היו צריכים, וכ"ז היה בקדושה ובטהרה ובכוונה שלימה באימה וביראה.

בזוח"ק (תקו"ז ה.) אתוון כסוסוון ומעמים ונקודות כמותג ורסן לאותיות וקשה וכי לא מצא הזוה"ק להמשיל האותיות כי אם לסוסים וצ"ל דה"פ כמו שע"י סוסים נמשכת מרכבה של בשר ודם כן נתן הקב"ה כח באותיות שמי שילמוד אותם בדחילו ורחימו יהיה נמשכת לו המרכבה של מלך מלכי המלכים הקב"ה. (הקדמת סידור כתר נהורא)

בכל אות מאותיות הא"ב ישנו אור הויה ב"ה, ואפשר לעלות ע"י האור שמתגלה באותיות עד השגת בחי' עונג ותענוג אלוקי ועד בחי' אוא"ם ממש. והוא כאשר יעמיק ויחקוק (ישהה מחשבתו בהם מאד) באורות האלוקיים עולה למדרגות גבוהות ביותר ולפיכך אפשר שיעמוד האדם ויתעכב אצל האות בלבד עד שיעלה נפשו ע"י כך. והכלל בזה הוא שיכווין באור של אותו אות עד שירגיש בנפשו בחי' מנוחה אמיתית וכיטול גמור, כגון שאומר התיבה 'ברוך' יכווין לאט כל אות ואות עד שייגיע להרגשת מנוחה ועונג באור הויה ב"ה. (שזהו אור החכמה של עולם זה) ואח"כ יכנס לבחי' יגיעה (השתוקקות גדול לקדושה והארה זו) בבחי' אש דבינה, ושוב יחזור לבחי' מנוחה בחי' מים, ושוב לבחי' אש, עד שייגיע לבחי' השראה שהיא דרגת הכתר (ים החכמה ס"ז) ידביק מחשבתו באור אין סוף שבתוך האותיות שהוא אור פני מלך חיים והוא כלל גדול בתורה ובתפילה גם מסוגל לבטל הדינין (כתר שם טוב צד')

כל בוחנו שיש לנו בזמן הגלות לעלות למקום הרמה, הוא ע"י כ"ב אותיות התורה שנקבע בפינו כי ההשתוקקות שאנו משתוקקין להאותיות על ידם אנו עולים להסולם עד שעולים למדריגה הגונה. (מאור עינים ויצא)

שורש היחודים

תכלית עבודת היחודים שיהיה לאדם מוחין קדישין ליחד בכל עת לבורא כ"ע, להרים המחשבה ולטהרה בעת שעוסק בגשמיות ובכל מעשיו יתרומם ויתטהר ויתדבק למעלה. והבעש"ט הק' לימד שבכל מאכל ומאכל יכווין בכוונות פשוטות כגון שאוכל י' התיכות יכווין לאות י' של שם הויה וכשאוכל אה"כ עוד ה' התיכות יכווין לה' של שם הויה וכו' ואפי' שם המאכל יכווין בשמות הקדושים הדומה לו (גימטריאות וכו' כגון מה דאיתא באר"י הקדוש 'לחם' ג' הויות, 'מים' ט' יודין של עסמ"ב, אורז - אורז, וכגון מה דאיתא מהרה"ק מבארדיטשוב שאמר על 'שזיפים' - 'פלאמין' - "פלאמען צום באשעפר". והסתכל הרה"ק מרוזין על הגרעין - ואמר "איין קער" צום באשעפר". וכן עזה"ד תן לחכם ויחכם עוד) לידבק בה' בכל עת ולסלול נתיבות לאל חי מכל מה ששומע רואה מרגיש וחושב וכלשון ספה"ק 'תומר דבורה' "ישתדל בצורך הדיוט ויכוין ברמזותו ומובטח הוא שיעשה למעלה כיוצא בו אחר שיהיה בקי בסודות"

בכל פעולה אפשר ליחד יחודים למי שמכיר ויודע שכה הפועל שבו

והפעולה עצמה הכל מהש"ת (לקומי אמרים לרבי צדוק הכהן. מ"ז)

ונביא קצת ליקומים מספה"ק בענין יחודים בכל דבר

יחודים במעשה

כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו', כי ענין חנוך מט"ט שהיה מייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה על כל תפירה הוא כך דהמחשבה נק' א"ס, הוי', והמעשה הוא אדנ"י, וכאשר מחבר המעשה עם המחשבה בעת עשיית המעשה נק' יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. וז"ש כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עש"ה, ר"ל כי המחשבה נק' חכמה כח מה, ותעשה המעשה בכחך, שהיא המחשבה, לחבר שניהם שהוא יהוד קב"ה ושכינתיה. (כתר שם טוב צב) צריך האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין שגם בעניני העוה"ז יהיה בהם בדביקות ית"ש. (אור לשמים ראה)

ושכינתיה איתקשמת בקישומין דלא הוו על ידי יחודים מכל ההוה שבעולם ובכל תנועה ודיבור ליחד יחודים כל אחד לפי השגתו ושורש נשמתו ובזה ממשיך ניצוצין מארור לברוך (אוצר חיים קאמארנא ראה)

וכשאדם מוצא בכל עניני הגשמיות את הקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו אזי עושה שם יחוד כביכול ב"ה וב"ש והוא בחי' דרך אשר מורה על יחוד... ולכן צוה השי"ת לאכול ולשתות ולהתענג בשבת, כי בשבת נתייחד הכל, וזהו שער הפנימיות הפונה קדים, פי' "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" לקשר כל עניני הגשמיות לשרשם מצד הפנימיות שיש בו.

יחודים בדיבור

"לכן אמור" שהאמירה שלך יהיה לבחי' סוד ה' רומז לחכמה, הגם שאתה מדבר עם בנ"א תראה לעשות לעצמך שבילין ומדריגות שתהיה מקושר למעלה להשיך מסוד ה' (אור לשמים פנחס)

בכל דבריו וסיפוריו עם בנ"א יש יחוד ע"י שמדבר מקרב אליו בסוד ו' (של שם הוי"ה) כורע לגבי ה' (אחרונה של שם הוי"ה כידוע ככוונת הכריעות בתפילה) והוא סוד שכתוב בזוה"ק (ח"א קכו): אברהם דיבר אל עפרון תחלה שאר דברים היינו כדי שיתקרב אליו ואחר שהתקרב אליו יכול להעלות אותה המדרגה, ויש כמה תפילות שיכול להתפלל ע"י סיפורי דברים על דרך הנ"ל והוא שמצינו סיפורי דברים שנכתבו בתורה כמו "ואומר אל ארתחשסטא וכו'" (עיי' ר"ה ג:) והבן (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

ישמע חכם ויוסף לקח והעיקר להבין שהש"י בכל מקום ובכל עסקיו אפי' גם בסיפורי דברים יוכל להרגיש הבורא ית"ש כמו בלימודו ותפילתו וכן בכל עניני הגשמים.. ועל כל אדם שידע שהש"י הוא בכל דבר פרטי ויתנהג כנ"ל אז הוא רפואה מתוקה בלי שום סינוף ויערב לו ויבושם לו (תולדות יעקב יוסף)

יחודים במחשבה

יש כמה מיני יחודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינ יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

כי האדם הוא סולם מוצב ארצה לעשות מעשה ארציות בגשמיות, וראשו מגיע השמימה שבראשו יכוין מחשבתו למעלה השמימה לקשרה המעשה עם המחשבה שבזה נעשה יחוד למעלה... שיש לייחד כל המדרגות ע"י הדעת כנודע וגם סוד השינה יש בו יחוד בסוד הקמנות.. לזה וירא ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי לייחד ע"י הדעת. איברא באמת מוכרח הוא

שישכח ולא ידע לייחד שאם ידעתי לא ישנתי לא היה נקרא שינה והבן (תולדות יעקב יוסף ויצא)

ענין העלאת המחשבות – המידות שנתבאר בריבוי גדול בספרי החסידות בפרט בספה"ק 'מאור עינים' בקצירת האומר.

בתולדות יעקב יוסף איתא כאשר יתן על לב על גלות השכינה שבהיא ניצוץ השכינה המלוכש בתוך כיעור הקל' הזה אזי יתחדר חרדה גדולה ואז יתפרדו כל פועלי און ונעשה יהוד יראה עם נורא ונתברר הניצוץ הק' ונתחבר למעלה אל החיות (זה סוד הכנעה ואח"כ יזכה להבדלה והמתקה כידוע למכינים)

כל מידה שמתעוררת באדם או מחשבה שנכנסת למוח האדם כקנאה תאוה כבוד וכו' צריך לדעת שהשכינה הק' המסתתרת בבי"ע (עולמות בריאה יצירה עשיה) נמצאת בתוך המחשבה הזאת, וצריך להדבק באמונה הזאת ולגלות את האל מסתתר בשפירר הביון בעומק מחשבה זאת ועי"ז לגלות יחודו ית"ש יותר ויותר. ובכל מידה ומידה שמתעורר אם יתגבר להאמין שהכל אלוקות גמור יתגלה הארת זה הניצוץ, ועי"ז יוכל להתענג על ה' מתוך זה.

והכלל הוא שטוב ה' לכל ובכל התעוררות מדה שאינה טובה הוא גילוי מאת השי"ת שרוצה להכניס אותו בדביקות עמוק יותר. והנה כל מחשבה היא ניצוץ שבא אליו לקבל תיקון, וצריך לכווין בשם שמחיה את אותו ניצוץ ולהעלותו, ולמשל כשמתעוררת איזה תאוה צריך לחשוב בשם החסד שהוא הויה בניקוד סגול שהוא ענין אהבת ה', ולהשוב שרוצה עתה ליכלל יותר ויותר באהבת השי"ת, עד שנמצא משתמש עם ההתעוררות להתקרב להשי"ת,

וכן בענין הקנאה ששייכת למידת היסוד יחשוב בשם הויה בניקוד שורוק ויחשוב שרוצה להתקשר ביותר חוץ בהשי"ת שזהו ענין היסוד – התקשרות. וכן בכל שאר המידות יוכל האדם לעורר את הנקודה האלוקית שבמידה הזאת ע"י המידה והמחשבה הרעה שנתעוררה בו וע"י שיאמין שפנימיות המחשבה הוא הניצוץ הק' ויכווין בשם המתאים עם הרגשת הלב של אותה מדה בקדושה. וע"י השמות הק' הורגים ומכניעים את הקל' ולכן כשיש לאדם מחשב"ז ובלבולים צריך לשרוף את המחשבות ע"י השמות והיחודים הק' (ליקוטי ים החכמה)

יחודים בכל

כשנשמעת הצדיק יורדת מעולם העליון עולם החיבור עולם היחוד, לעוה"ז שהוא עולם הפירוד בחי' הרון אף, "ויפגע במקום" בכל מקום פוגע במקום, בהשי"ת, ע"י שמשגיה בכל דבר על הניצוץ הק' שמחיהא אותו כי לולא זה כלא היה, עי"ז הוא פוגע בהשי"ת בכל דבר, וכתוב "השמים שמים לה" היינו עולם היחוד, "והארץ" הוא עולם הפירוד "נתן לבני אדם" לחברם, זהו כל פעל ה' למענהו למען ה-ו, "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" שמניחין הארציות ומשגיחין רק על הרוחניות והפנימיות מכל דבר.. וכשמשגיחין בעוה"ז רק על הפנימיות נעשה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וזהו דכתיב "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם" דאיך יכולין להיות דבוק באמת להשי"ת, אך כשמשגיחין בכל דבר רק על החיות האלוקית שמחיה ומהוה את הדבר הזה זהו דביקות אמיתי, וזהו "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום" כשאתם משגיחין על חיות של הדברים (עירין קדישין להרה"ק מרוזין ויצא)

צריך להתמיד מאד באמונה המהורה והברורה שכל מה שרואה יש לו סוד ושורש רוחני, וכל דבר מכוון כנגד איזה בחינה בעולמות העליונים, ומאידך להתמיד באמונת היחוד של בחי' סובב כל עלמין, דהיינו שאין שום מציאות בלעדיו ית"ש כלל ואין עוד מלבדו והוא דרך התקשרות לאור ה' הסובב כל עלמין...

בתחילה בכחינת חיצונית העולמות בחינת ו"ק, וזה ע"י המשכת כל מחשבה ודמיון ולחברו לאלוקות. ואח"כ בפנימיות העולמות... (ליקוטי ים החכמה)

מיד שרואה האדם בחיזו דהאי עלמא דבר שמסתיר ומונע ממנו את אור השי"ת, צריך הוא לחשוב מיד במציאות הבורא ובשמות הק' ולהכלל באור העליון ובזה נמתק הכל (ים החכמה ויחי ס"ה)

כמה כוונות חשובות שאפשר לכוונם בכל עת

כוונת הליכת ד' אמות בארץ ישראל

(שער מאמרי רז"ל להאריז"ל כתובות קי"א.)

א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב
כו' יש במצוה זאת ב' כוונות האחת ברחל. והב' (כנגד) לאה. כי כל אחת משתייהם
נקראת ארץ ישראל.

כוונה האחת שהיא ברחל, היא שתכוון כי רגלי ז"א שהם נצח והוד שבו הם מהלכים
ברחל (היא הארץ) וממשיכים לה על ידי הליכה זו תרין מוחין שבה שהם חכמה בינה,
הנמשכים (לה) מנצח הוד דז"א כנודע. והם נעשים לה מן המוחין דז"א אשר מצד אימא
(לז"א יש ב' בחינות מוחין - מצד אבא מוחין דחכמה, ומצד אמא - מוחין דבינה) מנצח הוד שבה
שמתלבשים תוך נצח הוד דז"א כנודע. ותכוין כי ב' המוחין שבה (של הנק' -רחל) הנעשים
לה ע"י נצח הוד דז"א הם ב' שמות י"ה במלוי יודין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם בגימט'
ע' כמנין הליכה.

כוונה הב' שהיא בלאה, באופן אחר כי הנצח וההוד המהלכים בה הם תרין פירקין
עילאין דנצח הוד (נצח הוד מתחלקים לג' חלקים, וזה מדבר בחלקם העליון) שיש באימא,
ש(מתפשטים)בתוך חכמה ובינה דז"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה בנצח הוד עצמם
דז"א.

עוד יש שנוי אחר כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא (המתפשטים בז"א ואח"כ בנקו')
כנ"ל ונרמזו במלת הליכה. אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכלם מצד (מוחין ד)אבא
(המתפשטים בז"א) כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות
אימא המלבשת אותו כנודע לכן צריך לכוין במלוי האחורים דהו"ה דס"ג דאימא שהם
בג' קס"ו (יוד. יוד. הי. יוד. ואו. יוד. ואו. הי.) וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם
בג' ע"ב ישאר המלוי בג' צ"ו (וד. וד. י. וד. י. או. וד. י. או. י.) כמנין מהלך"ך. נלע"ד עם הכולל.
וזהו כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן העוה"ב.

ואמנם היות שם ארץ ישראל שדברו בה רז"ל בלאה הוא לפי שעיקר שם זה הוא בלאה
לפי שז"א נק' ישראל, ולמעלה מן החוזה יוצאת לאה לבדה מאחורוי, ולכן נקראת על
שמו א"י. אבל רחל יוצאת למטה מן החוזה מאחורוי, וגם יעקב יוצא שם לפניו דז"א,
ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה.

ונבאר עתה ענין ד' מוחין דאבא המאירים בה כנ"ל אשר הם סוד הליכת ד' אמות
בא"י שארז"ל. וצריך תחילה שתעיין כמה שביארנו בפ' שופטים במצות ולא ירבה לו
נשים כי משתי המלכיות דאבא ואמא המתלבשות תוך רישא דז"א (נצח, הוד, יסוד, ומלכות
של אבא ושל אמא נכנסים ומתפשטים תוך חב"ד של ז"א. ומהמלכיות הנכנסים בו) נעשה ד' בחינות
הנקרא לאה, (והם עומדות סמוך למוחין דז"א אשר בתוכן מוחין דאבא ואמא. ועמידתן הוא) אחת ביסוד

דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דז"א בסוד קשר תפילה של ראש והשתים (מהם) הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא. וזה סדרם אבא אימא אבא אימא. וההארות ד' מוחין דז"א (שהם מצד אבא נמשכות ומאירות בהם. והם ד' מוחין - חכמה, בינה, חסדים, וגבורות דדעת) והנה בלאה ראשונה הסמוכה עם יסוד דאבא שם מאירים כל ד' מוחין דאבא, ובלאה הב' נסתלקה הארת חכמה דאבא, ובלאה הג' נסתלקה הארת בינה דאבא. ובלאה הד' נסתלקו הארת עיטרא דחסד דאבא, ואין שם רק הארת עיטרא דגבורה דאבא. והנה כל אלו הד' הם מוחין דאבא ואין לנו עתה עסק במוחין דאימא. והנה אעפ"י שהם ד' מוחין דאבא (שהם) בבחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע, עכ"ז נודע כי כללות כל אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין (יוד הי ויו הי) ו(ע"כ) כולם נקראים בחינת הוי"ה דיודין, ונודע כי מלוי הוי"ה דיודי"ן הוא בג' מ"ז כמנין אמ"ה (יוד הי ויו הי) ואלו הם סוד ד' אמות הנז' שהם הארות ד' מוחין דאבא, אשר דרך כללותם הם הוי"ה דיודין כנז', והשורש שלהם נשאר בתוך מוחין דז"א, והארתם לבד ושהם המלויים שלהם הם היוצאים ומאירים בד' בחי' לאה הנז', לכן אין אנו רומזים אלא למלוייהם בלבד שהם ד' פעמים מ"ז כמנין אמה. ועוד טעם אחר כי מלוי בגי' אלהים שהוא דין והנקבה גם היא דינין ולכן אינו יוצא אליהם רק המלוי לבדו שהוא דין.

והנה נתבאר טעם למה נק' אמה שהוא ע"ש ההארה בעצמה היוצאת שהיא מלוי דע"ב מ"ז כמנין אמ"ה. עוד טעם ב' בערך המקבל כי הנה הם ד' בחי' לאה נקבות וכל אחת נקראת אמה אימא ואל תקרי ד' אמות אלא ד' אימות.

עוד טעם ג' בערך המקום שמשם יוצאים והוא כי אעפ"י שכל ד' לאות האלה נעשים משתי מלכיות דאז"א כנ"ל עכ"ז כלם נקראים ע"ש אימא עלאה ולכן נקראים אמות לשון אימות והוא כי לולי שנכנס' מלכות דאבא תוך אימא (וכך הם נכנסים בז"א) לא היתה מצטיירת שם אותה ההארה הנק' לאה ולכן נקראים כלם על (שם אותה האר' הנקר' לאה-) אימא אמנם נק' אמות ולא אימות לרמוז כי שם אהי"ה הוא בבניה ויש בו מ"א אותיות כמנין א"ם בפשוטו ובמלוי ובמלוי מלוי והנה הם ד' בחי' א"ם ולכן נקראים ד' אמות:

כוונה א' להמשיך מב' פרקין עילאין דנצח הוד דז"א לחכמה ובינה דרחל

יוד' ה' יוד' ה' גימ' הליכה

כוונה ב' להמשיך מוחין דאבא שבז"א - ד' מילוי ע"ב - לד' בח' לאה היוצאות

מיסוד דאבא	מאבא שבאימא	מיסוד דאימא	מאחורי ז"א
יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'

כוונת תורה לשמה (בקיצור בלשון המלקט)

כוונת תורה לשמה למתק דיני לאה שהיא בחינת עלמא דאתכסיא סוד המחשבה בחינת
 אותיות התורה המכסים על אור הגנוז לצדיקים.
 ולאה היא בחי' אות ה' עילאה של שם הויה והכוונה להמשיך לה מיסוד דאבא הגנוז
 תוך ז"א. וע"כ רומזים כל ספירותיה בציור אות ה'
 והארה זה היא הארת החכמה שבו נמצא הארת או"א"ס ב"ה כידוע בסוד "כולם בחכמה
 עשית" והוא ענין הביטול להשיית שרק כך שורה השיית באדם כידוע. והארכנו בגליון
 מיוחד על זה עיי"ש

הריני לומד ליקבה"ו, להשלים ולתקן אילן ואדם העליון ולקשר נשמתו למעלה

חכמה **הי** בינה **הא** דעת **הה** עם **ה** גי' **לאה** (לז')

חסד **ה** גבורה **ו** תפארת **ה** עם **ה** גי' **יאההויהה** (מז')

שניהם יחד הם – **יוד** **הי** ויו **הי** (מז') **יוד** **הי** ואו **הי** (לז')

יסוד – הה פעמים הה

חוד – הא פ' הא

נצח – הי פעמים הי

הה הה הה

הא הא

הי הי הי הי

הה הה הה

הא הא

הי הי הי הי

הה הה הה הה

הא הא

הי הי הי הי

סה"כ גימ' **שפ"א**, ועם מ"ו **יוד** **הי** ויו **הי** ול"ז **יוד** **הי** ואו **הי**

גימ' **'מדת'** גימ' **אלף אלף אלף אלף** 'מדת אורות' – הנמשכים

ללאה מתורה (תרי"א) שהוא 'יסוד דאבא' – למתק אותה

ונשאר מספר קס"ז מ'תורה' והוא אחוריים דשם ס"ג – שביסוד דאמא,

יוד, יוד, הי, יוד **הי** ואו, **יוד** **הי** ואו **הי**.

אמא לוקחת **'קפו'** ולאה **'מדת'**

סה"כ גימ' **'תורה'** – הארת יסוד דאבא,

כוונת אמן

לחבר ת"ת דז"א שהוא **א** (של ואו של שם מ"ה) עם כתר דנוק' שהוא **א** (מאדני)

לחבר יסוד דז"א שהוא **ב** עם דעת דנוק' שהיא **ב**

לחבר הבל היוצא מיסוד דז"א בן נ"ה והוא בציוור ׀ עם גוף דנוק' שהיא ך

א. וזה ע"י שממשיך הארה מיסוד דאימא המתלבשת בז"א. וזהו יחוד א'

יֵאֱהָרֹנְהִי ז"א עם הנוק', ומתחברים אהור באהור. (ובחזרת הש"ץ

שהם כבר פנים בפנים מכוונים גם פכ"פ וגם על הרשימו שבאהור)

ב. יכוין שעולים ומקבלים מוחין של חב"ד ע"י נה"י דאימא והם ג"פ שם

ס"ג מס' קפ"ט. וזה הכונה **יֵאֱהָרֹנְהִי** עם הניקוד גימ' קפ"ט

ג. יכוין **ארך' אורות,** וזהו **יֵאֱהָרֹנְהִי** שגם אותיות האחרונות עם

ניקוד, וסה"כ עם הניקוד והכולל גימ' **ארך'** ועי"ז עולים לאריך אנפין

שהוא ש"ע נהורין **אלף לבד אלף לבד**

ד. ועכשיו חוזרים זו"ן פנים בפנים והוא כ"פ שם מ"ה גי' **יֵאֱהָרֹנְהִי**

באמן דקדיש יכוין אותיות אדני קודם. ובברכות ההויה קודמת

יֵאֱהָדוּן זְהִי אֵי־דְהַלְלוּ יְהִי

יוד הא ואו הא - יוד הא ואו הא

ד. זויץ פנים בפנים - צ"א

יֵאֱהָדוּן זְהִי אֵי־דְהַלְלוּ יְהִי

אקף לבוד - אקף לבוד

ג. עליה לפנים דא"א - רי"ט

יֵאֱהָדוּן זְהִי אֵי־דְהַלְלוּ יְהִי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

ב. עליה לנה"י דאמא - קפ"ט

יֵאֱהָדוּן זְהִי אֵי־דְהַלְלוּ יְהִי

א. הארה מיסוד דאמא - צ"א

א

ת"ת ז"א
כתר נוק'

ב

יסוד ז"א
לעת נוק'

ג

בין נר"ה
ז"א
ת"ת נוק'

שמעתי מאאמו"ר זלה"ה
בשם מרן הבעל שם טוב זלה"ה
שיחוד הויה אדני לא יוכל לפטור עצמו שום בר ישראל
מלייחד והוא אפילו פחות שבפחותי ערך שוא
רק מכונה בשם ישראל, ויש לו נקודת דת יהודית,
חייב עליו לייחד שמות אלו בשילוב

יֵאֱהָדוּנָהּ

והוא אפילו הולך בשוק יעלה על מחשבתו
בכל עת ובכל שעה יחוד הקדוש הזה הנ"ל
שהוא דייקא סוד 'שויתי ה' לנגדי תמיד' עכל"ק
(תהילים בן ביתי להרה"ק ר' אליעזר צבי מקאמארנא קמ"א ח')

הנה אנו צריכים לייחד השני שמות הויה ואדני
ואז נקרא שמו 'ית' אדון וע"י שאנו מייחדים שמו 'ית'
אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.
(נועם אלימלך וישב)

יו"ל בס"ד ע"י מכון
'יחידה ליחדך'
פעיה"ק ירושלים תובב"א
להערות ותרומות והפצה 0548480872